

АТТИКА / ПЛА

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

—= EN AΘHNΑΙΣ =—

ΕΤΟΣ Ζ'.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἰουνίου 1904.

APIO. 11.

ГРАФЕІА

Ὁδὸς Μπουμπουλίνας

Ἀριθ. 34.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν . . . Φο. 20.

» τὴν Ἑλλάδα . . . » 20.

Διὰ τοὺς προπληρόνοντας δρ. 13

Ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ . . . 25.

Διευθυντής καὶ ἐκδότης

ΧΡ. ΚΟΝΤΑΞΑΚΗΣ

³Επιμελητής τῆς Συντάξεως ΚΩΝΣΤ. ΔΥΚΟΡΤΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεώργιος Καραμήτσας ὑπὸ Σ. Γ. Βλαβιανοῦ, νευρολόγου καὶ
ψυχιάτρου. — *Τὰ κόμματα ἐν Ἀγγλίᾳ* ὑπὸ Νικολ. Ν.
Σαριπόλου, ὕμνητου ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ. —
Περὶ Κριτικῆς (συνέχεια) ὑπὸ Θεοδώρου Ν. Φλογαίτου.
— *Ἡ Προτομαγιά* ὑπὸ Κ. Ζουρντζῆ. — *Θὰ τὴν ἀγαπῶ*
... ὑπο Νίκου Σ. Γκινοπούλου. — *Ψηφιδωτὸν* ὑπὸ τῆς
Συντάξεως. — *Ἀπὸ τὴν ξένην φιλολογίαν*. Ἡ ψυχὴ τοῦ
Πέτρου, διήγημα ὑπὸ Γ. Ὀνέ, κατὰ μετάφρασιν Κ.
Παπαπάνου. — *Ἔρως καὶ ῥόδον* (ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) ὑπὸ
Κ. Σ. Ἀσλανίδου. — *Οἱ κωφάλαλοι λαλοῦσιν* ὑπὸ Θωμᾶ
Κ. Παπαθωμᾶ. — *Ἡ Γυναικεία χωρικὴ βιοτεχνία ἐν*
Ρουμανίᾳ ὑπὸ Γ. Μιστριώτου, καθηγητοῦ ἐν τῷ Ἑθν.
Πανεπιστημίῳ. — *Ὀδνολογικά* ὑπὸ Παναγ. Λ. Γεωργαντῆ.

Οἱ κ. κ. Συνδρομηταὶ καὶ πάντες ἐν γένει οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἀποταῶσαι πρὸς τὴν Διεύθυνσιν ἢ τὴν Συνταξιν τῆς «ΑΤΤΙΚΗΣ ΙΡΙΔΟΣ», παρακαλοῦνται ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὰ γραφεῖα αὐτῆς κείμενα ἐν

ΟΔΩ, ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑΣ ΑΡΙΘ. 34

Ἀκριβῶς ὅπισθεν Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου.

Μόνος ιδιοκτήτης της «Αττικής Ίλιδος» είναι ο κ. Χρήστος Κονταξάκης.

Ἐκαστον φύλλον πωλεῖται χωριστὰ ἀντὶ λεπτῶν 50.

Εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Ἀττικῆς Ἱριδος» πωλοῦνται σώματα ἄρτια παρελθ. ἐτῶν δεδεμένα καὶ ἄδετα

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΟΜΙΚΗΣ—'Οδὸς Ὁφθαλμιατρείου 5.

1904

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Πλατεία Μωχάμετ Ἀλῆ

Ἐναντι τῶν Μικτῶν Δικαστηρίων

Διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ κ.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΓΓΛΟΥΠΑ

Δωμάτια καθαρά, εὐήλια καὶ εὐάερα. — Καθαριότης πρωτοφανής. — Διερχόμενος εἰς ὅλα τὰ τραῖνα καὶ ἀτμόπλοια.

Ἀλεξάνδρεια — Αἴγυπτος

STELIO STAMATAKIS

C I R E (à l'entrée du Mouski)

Τὸ μόνον κατάστημα ψυλικῶν, ἐφοδιασμένον διὰ ποικιλίας εἰδῶν, προμηθευομένων ἐκ τῶν καλλίστων ἐν Εὐρώπῃ καταστημάτων. Ἰδίως τὰ parfumerie του εἶναι τὰ ἐξοχώτερα τῶν εἰς Αἴγυπτον εἰσαγομένων.

EPICERIE

NIC. & DIMIT. G. ROUND, CAIRE, Egypte

Vis-à-vis du GRAND ELDORADO

Ἀπαντα τὰ εἶδη τῶν ἀποικιακῶν ἐκλεκτῆς καὶ ἀρίστης ποιότητος, τὸ μόνον παντοπωλεῖον ἐνθα ὁ ἐπισκέπτης δὲν ἀναχωρεῖ ἐκείθεν δισηρευσημένος. Διευθύνεται δὲ ὑπὸ τῶν καλλίστων ἀδελφῶν Ν. καὶ Δ. Γ. Ρούντο.

G. K. KONDOS

Magazin de Coloniale

CONSTANTA

Τὸ μόνον ἐν Κωνσταντῇ παντοπωλεῖον Διευθυνόμενον παρὰ τοῦ καλλίστου φίλου νέου Γεωργίου Ῥόντου.

Ἀπαντα τὰ εἶδη ἀποικιακῶν ἐκλεκτῆς καὶ ἀρίστης ποιότητος.

Διευθυντής
ιδιοκτήτης
ΧΡ. ΚΟΝΤΑΞΑΚΗΣ

ΑΤΤΙΚΗ ΙΡΙΣ

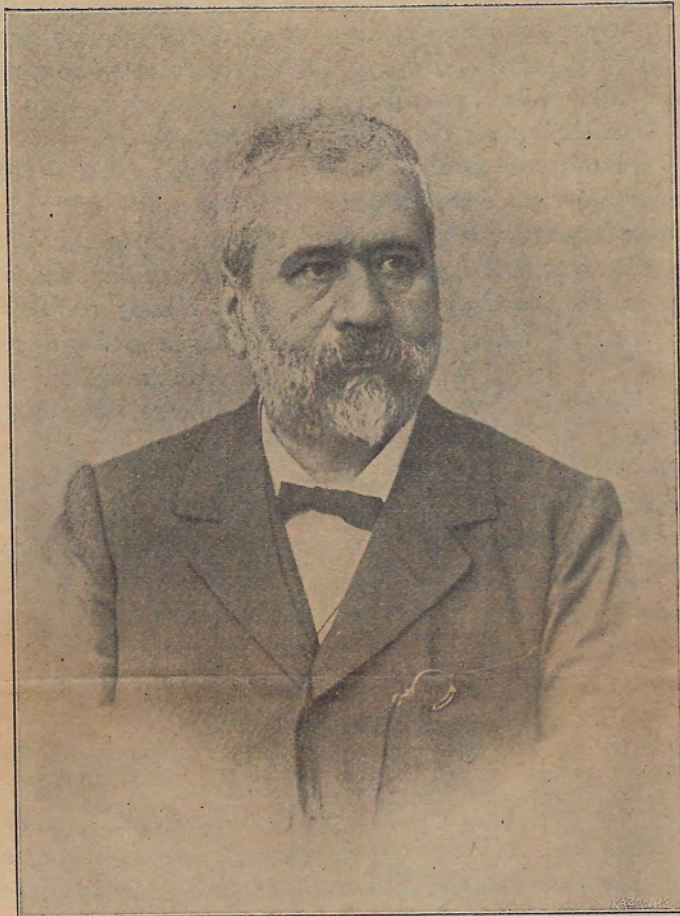
ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὁδὸς Μπουμπουλί-
νας ἀρ. 34

ΤΟΣ Ζ'.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἰουνίου 1904.

ΑΡΙΘ. 11.

Ἐπιμελητὴς τῆς Συντάξεως ΚΩΝΣΤ. ΛΥΚΟΡΤΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΑΣ

Μίαν δόξαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιστήμης, ἐν ἀγλαΐσῳ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, ἔνα κορυφαῖον Ἱατρὸν ἀφήρηπασε προάφως καὶ σκληρῶς ὁ θάνατος, τὸν Γεώργιον Καραμήτσαν. Δὲν ὑπῆρξε πολυγράφος συγγραφεὺς, οὐδ' εὐφραδὴς ῥήτωρ, ἀλλ' ὅσα ἔγραψε καὶ ὅσα εἶπεν ἐπὶ μίαν ὅλην γενεάν εἶνε ἱκανά, ὥστε νὰ ἐξάρωσι τὴν προσωπικότητα αὐτοῦ καὶ νὰ θέσωσιν αὐτὸν εἰς τὸ Πάνθεον τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Καρδία ἀγνῶς Ἑλληνική, πάλλουσα τοὺς εὐγενεστέρους παλμοὺς τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, συνήγου ἐν ἑαυτῷ τὰς ἀρετὰς μεγάλου πατριώτου καὶ μεγάλου ἐπιστήμου. Ἡ εὐγενὴς ψυχὴ του συνεκινεῖτο ἀπὸ τῶν δεινῶν τῆς ἀνθρωπότητας, καὶ ἦν εὐαίσθητος εἰς τοὺς στόνους τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ποιήσεως τὰς λυρικὰς ἐξάρσεις· ἡ εὐρεῖα διάνοιά του ἐτέρπετο ἀπὸ

τοῦ πειραματισμοῦ τοῦ ἐργαστηρίου, ὡς ἐνεργόφα εἰς τὰς φιλολογικὰς μελέτας καὶ παντὸς εἶδους διανοητικὴν ἐκδήλωσιν. Ὁ φιλοσοφικὸς αὐτοῦ νοῦς περιελάμβανε ὅλας τὰς βλέψεις καὶ ἐξήταζε τὰ ζητήματα ἐξ ὅλων τῶν ἀπόψεων· ἐνῷ δὲ ἐνεθουσία ὡς ἔφηρος καὶ ἐξήπτετο ἡ φαντασία αὐτοῦ εἰς πατριωτικὰ ζητήματα, ἦν κριτικώτατος καὶ βαθυνούστατος εἰς ἐπιστημονικὰ καὶ δὴ ἱατρικὰ ζητήματα. Βραδὺς περὶ τὴν κρίσιν καὶ βαθὺς περὶ τὴν διάγνωσιν οὐδ' ἅπαξ ἐφωράθη ἐπιπολαίως ἀντιλαμβανόμενος· κλασικὸς εἰς τὸ συνταγολόγιον αὐτοῦ, ὀλιγοφάρμακος, ὀλίγον Πυρρωνιστὴς εἰς τὸ θεραπευτικόν του, ὁ Καραμήτσας εἶχεν εἰς πᾶν σοβαρὸν Συμβούλιον τὴν Προεδρείαν καὶ αὐτοῦ ὁ λόγος καὶ ἡ διάγνωσις εἶχε μέγα τὸ κῦρος καὶ ἐξάρετον τὴν ἐπίδρασιν. Φίλος ἀκραφνῆς καὶ πολὺ-

τιμος, ἐτίμα τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ διὰ τῆς φιλίας του καὶ ἡσθάνετο τὴν μᾶλλον ἄδολον καὶ ἀνυπόκριτον χαράν, διὰν ἔβλεπεν αὐτοὺς προοδεύοντας καὶ καλῶς ὀδεύοντας. Τὸ Πανεπιστήμιον ἠγάπησεν ὡς ἱνδαλμα καὶ ὅστις δὲν ἀνέγνωσε τὸν Πρωτανικὸν λόγον του καὶ τὸν τῆς Πεντηκονταετηρίδος τοῦ Πανεπιστημίου πανηγυρικὸν του δὲν δύναται νὰ φαντασθῇ τὸ μέγεθος τῆς λατρείας, δι' ἣς τὸ περιέβαλε.

Ἄλλ' ὁ Καραμήτσας ὑπῆρξε καὶ πατὴρ φιλόστοργος, ὅσον ὀλίγοι τὸν μονογενῆ υἱόν του Ἰωάννην, θεματοφύλακα νῦν τῆς πατρώας κληρονομίας, ἐμερίμνησε νὰ περιβάλλῃ δι' ὧν τῶν φροντίδων, ὅσας πατὴρ δύναται νὰ ἐπιδαφιλεύσῃ εἰς υἱόν ἀντάξιον δὲ πάλιν οὗτος τοῦ πατρός του πολλὴν καὶ ἄφατον τὴν λύπην εἰς τὴν ψυχὴν του ἔχει, ὅτι δὲν ἠξιώθη τοιούτου πατρὸς τὰς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς νὰ ἐκπληρώσῃ, οὕτως ἐξ ἑξαπίνης καὶ πρῶτῃ ἀφαρπαγέντος ἀπὸ τῆς ζωῆς, ἣν τοσοῦτον ἠγάπα καὶ ἦν τοσοῦτον ἠθέλεν, ἵνα σὺν ἄλλοις καὶ τὸν υἱόν του ἴδῃ ὡς ἐπόθει.

Ἡ Ἱατρικὴ Σχολὴ τῶν Ἀθηνῶν ἔχει πολλοὺς ἀστέρας νὰ ἐπιδείξῃ καὶ τινὰς μεζζονας τῶν παλαιότερων καὶ φωτεινότερους· ἀλλὰ μὴ λησμονῶμεν ὅτι τὸ μεῖζον μέρος τῆς λάμπρας αὐτῶν ὀφείλουσιν εἰς τὴν φωτεινότητην ἀνταύγειαν τῶν δυνόντων. Οἱ πλείονες τῶν νεωτέρων ὑπῆρξαν μαθηταὶ τοῦ Καραμήτσα καὶ ἡ ἐπιβολὴ τοῦ διδασκάλου εἶνε πάντοτε πραγματικὴ, ὅσον καὶ ἂν διαφεύγῃ τὴν ἀντίληψιν. Ἐξ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν διδάσκαλον προτομὴ ἐγειρομένη εἰς τὸν περίβολον τοῦ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου διὰ κοινῶν ἐράνων τοῦ Πανελληνίου, θὰ ἦν μικρὰ ἔνδειξις τῆς ὀφειλομένης τιμῆς εἰς τοὺς ἐργάτας τῆς Ἐπιστήμης, ὡς ὁ Καραμήτσας. Ρίπτων τὴν ιδέαν καὶ τὴν πρότασιν ἐπαφίημι τοῖς ἀρμοδίοις τὴν ἐκπλήρωσιν, διότι πρέπει νὰ ὑποστηριχθῇ παντοιοτρόπως τὸ ἔργον τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν διδάσκαλον τόσων Ἑλλήνων Ἱατρῶν καὶ τὸν θεράποντα τόσων πασχόντων, οἵτινες πάντες ἀσμένως θὰ συνεισφέρωσιν εἰς ἐπιτέλεσιν αὐτοῦ.

Βιογραφικαὶ σημειώσεις

Ἐγεννήθη ἐν Μεθύμῃ τῆς Λέσβου καὶ ἦλθε δεκαετὴς εἰς Ἀθήνας, ὅπου διήκονσε τὰ μαθήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ σχολείου καὶ τοῦ Γυμνασίου. Ἐπὶ διετίαν δὲ μόνον φοιτήσας εἰς τὸ ἡμέτερον Πανεπιστήμιον μετέβη εἰς Μόναχον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Würzburg, ἔνθα διανύσας τὰς ἱατρικὰς σπουδὰς του, ὑπέστη τὰς διδακτορικὰς ἐξετάσεις. Καθηγηταὶ του ὑπῆρξαν ὁ Βίρχωφ, ὁ Kölliker, ὁ Heinrich Müller, ὁ Bamberger, ὁ Scanzoni, ὁ Scherer, ὁ Friedreich. Μετὰ τὰς διδακτορικὰς ἐξετάσεις μετέβη εἰς Βερολίνον καὶ εἶτα εἰς Βιέννην, ὅπου ἐδίδασκον ὁ Oppolzer, ὁ Skoda, ὁ Rokitsky, ὁ Hebra καὶ ἄλλοι, διατρίψας ἐν ἔτος εἰς ἑκατέραν τῶν πόλεων τούτων

Τῷ 1861 καταβάς εἰς Ἀθήνας διωρίσθη βοη-

θὸς τῆς Ἀστυκλινικῆς καὶ μετὰ δύο ἔτη ὑφηγητὴς τῆς παθολογικῆς Ἀνατομίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Τῷ 1875 διωρίσθη Ἐκτακτος Καθηγητὴς τῆς Ἀστυκλινικῆς καὶ εἰδικῆς νοσολογίας, τῷ δὲ 1879 ὑποδιευθυντὴς τῆς Ἀστυκλινικῆς. Τῷ 1880 προεβιβάσθη εἰς τακτικὸν καθηγητήν. Τῷ 1881—82 ἐξελέγη κοσμήτωρ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς. Τῷ 1886 — 87 ἐξελέγη διὰ ψήφων 44 (ἐπὶ 50 ψηφοφορησάντων καθηγητῶν) Πρύτανης.

Τῷ 1867 ἐδημοσίευσεν Ἐγχειρίδιον Φυσιολογίας τοῦ Ἀνθρώπου, τεύχος Α'. βραβευθὲν ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἱατρικῆς Ἑταιρίας ἐν τῷ Συμβουλευτικῷ ἀγωνί.

Ἀπὸ τοῦ 1869—1876 διετέλεσεν ἐκδότης τοῦ «Ἀσκληπιοῦ», σαγγράμματος περιοδικοῦ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἱατρικῆς Ἑταιρίας, ἐν ᾧ ἐδημοσίευσεν πολλὰς διατριβάς, ὧν αἱ μᾶλλον λόγου ἄξια εἶναι:

Περὶ ἔλκους τοῦ δωδεκαδακτύλου.

Περὶ σκληροδερμίας καὶ λέπρας.

Περὶ μελαναιμίας.

Περὶ ἰκτερώδους αἱματουρικοῦ πυρετοῦ.

Περὶ κακοήθους ἀναιμίας.

Περὶ ὀξείας κυρίνης ἀτροφίας τοῦ ἥπατος κτλ.

Τῷ 1871 ἐδημοσίευσεν καὶ μετάφρασιν τῆς εἰδικῆς νοσολογίας καὶ θεραπευτικῆς τοῦ Niemeyer.

Τῷ δὲ 1879 — 83 μετέφρασε τὸ δεύτερον καὶ ἐδημοσίευσεν τὴν αὐτὴν Νοσολογίαν, διασκευασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ F. Seitz, ἐπανέξῃσας αὐτὴν διὰ σημειώσεων καὶ προσθηκῶν. Ἐκ τῶν προσθηκῶν αἱ μᾶλλον ἄξια λόγου εἶνε: Περὶ αἱμοσφαιρινουρίας ἐκ κινίνης (μεταφρασθεῖσα καὶ εἰς τὸ γαλλικόν).

Περὶ πόνου τῶν Σπेटσῶν (μεταφράσθη καὶ εἰς τὸ γαλλικόν καὶ εἰς τὸ ἰσπανικόν) νόσημα ἐπιχωριάζον ἐν Σπέτσαις καὶ Ὑδρᾷ πρὸ πάντων.

Περὶ ἐλώδων πυρετῶν. Περὶ λευχαιμίας κτλ.

Τῷ 1882 ἐδημοσίευσεν ἐν ἰδίῳ τεύχει τὰς περὶ ἐλώδους αἱμοσφαιρινουρικοῦ πυρετοῦ ἐργασίας του ἃς εἶχε προηγουμένως δημοσιεύσει ἐν τῷ Γαληνῷ. (Σήμερον ἐπεκράτησεν ἐν τῇ Ἱατρικῇ ἡ ὑπ' αὐτοῦ προταθεῖσα ὀνομασία: «Ἐλώδης αἱμοσφαιρινουρικὸς πυρετός»).

Περίληψις τῆς πραγματείας ταύτης ἐδημοσιεύθη εἰς γαλλικὰ περιοδικὰ καὶ μνημονεύεται πολλαχῶς ὑπὸ Γάλλων καὶ Ἱταλῶν συγγραφέων (Corre, Ronx καὶ ἄλλοι).

Ἐν τῷ πρώτῳ Συνεδρίῳ τῶν Ἑλλήνων ἱατρῶν ἀνεκοίνωσε δύο διατριβάς, τὴν περὶ τῶν ἐν Ἀθήναις διαλειπόντων πυρετῶν καὶ τὴν περὶ ἀναισθητικῆς λέπρας. Ἐν δὲ τῷ Β' συνεδρίῳ: περὶ ἀνατομικῶν ἀλλοιώσεων τοῦ ἥπατος ἐπὶ ἐλώδων πυρετῶν.

Ἐν τῷ πρώτῳ διεθνῇ Συνεδρίῳ ἐν Παρισίοις (1900) ἦν ἐπίτιμος πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου καὶ ἔκαμεν ἀνακοίνωσιν sur le fièvre hémoglobinique palustre.

Σ. Γ. Βλαβιανός

Νευρολόγος—Ψυχίατρος

ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ

Ἐν Ἀγγλίᾳ τὰ δύο μεγάλα, διωργανωμένα ἐν τῇ χώρᾳ, κόμματα ἴστανται ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ ἀπέναντι ἀλλήλων ὡς συμπολίτευσις καὶ ἀντιπολίτευσις, ἔχοντα τοὺς ἀρχηγούς αὐτῶν (Leaders), τοὺς Whippers in καὶ πληθὺν ἄλλων δευτερευόντων ἀξιωματικῶν. Ἡ μὲν συμπολίτευσις ὑποστηρίζει τὴν κυβέρνησιν σεβομένη τὰ δίκαια τῆς μειοψηφίας, ἡ δὲ ἀντιπολίτευσις ἐλέγχει, μετριοπαθῶς πάντοτε, τὴν κυβέρνησιν, διευθυνομένη ὑπὸ τοῦ Leader αὐτῆς, ὅστις, ὡν συνήθως πρῶτον πρωθυπουργός, εἶναι ἕτοιμος νὰ ἀναλάβῃ τὴν κυβέρνησιν τῆς χώρας ἐν δεδομέναις περιστάσεσιν. Οὕτω τὰ κόμματα, δὲν λέγομεν αἱ φατρίαι, ἀγωνιζόμενα ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως ἐν τῇ πολιτείᾳ τῶν ἰδεῶν αὐτῶν, τοῦ πολιτικοῦ προγράμματος ὃ θεωροῦσιν ἐπωφελὲς τῇ πατρίδι, ὑπῆρξαν ἀγωγοὶ προόδου, καθιερώσαντα τέλος, διὰ τῶν μεγάλων αὐτῶν ἀγώνων, τὴν ἀγγλικὴν ἐλευθερίαν, ἀποτελοῦντα ὄντως σήμερον τὸ ἀναγκαῖον διὰ τὴν ζωὴν αὐτῆς αἷμα. Τὰ δύο παλαιὰ κόμματα τῶν Οὐίγων καὶ τῶν Τορύων διακρίνονται σήμερον, μετὰ τὴν μεγάλην μεταρρύθμισιν τοῦ 1832, ὡς φιλελεύθερον καὶ συντηρητικόν. Οὐδεμία σχεδὸν θεμελιώδης πολιτικὴ διαφορά ὑφίσταται πλέον μεταξὺ τῶν φιλελευθέρων (Liberals) καὶ τῶν συντηρητικῶν (Conservatives). ἀμφότερα τὰ κόμματα εἰσὶ πιστὰ τῇ δυναστείᾳ καὶ τοῖς συνταγματικοῖς θεσμοῖς τῆς Ἀγγλίας, ὧν εἰσιν ἄγρυπνοι φρουροί· ἀπλῶς διάφοροι τάσεις ὑπάρχουσι μεταξὺ φιλελευθέρων καὶ συντηρητικῶν, τῶν μὲν πρώτων διηνεκῶς ἐχόντων ἐστραμμένα τὰ βλέμματα πρὸς τὸ μέλλον καὶ ὑποβοηθούντων τὴν πρὸς τὴν πρόοδον ἐξέλιξιν τῆς δημοσίας γνώμης καὶ τῶν θεσμῶν, τῶν δὲ δευτέρων παραδεχομένων τὴν ἀνέλιξιν τῶν θεσμῶν οὐχὶ ἄνευ λύπης τινὸς καὶ ἐπομένων τῷ ρεύματι μᾶλλον ἢ ὑποβοηθούντων τὴν γένεσιν καὶ τὴν φορὰν αὐτοῦ. Σήμερον δὲν ὑπάρχει πλέον μεταξὺ φιλελευθέρων (Οὐίγων) καὶ συντηρητικῶν (Τορύων), ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς πολιτικὰς ἰδέας καὶ ἀρχάς, βάραθρον, οὐδ' ἀπλῆ τάφος, ὡς παρατηρεῖ ὁ de Franqueville, ἀλλὰ μόλις ἀπόχρωσις τις. Τὰ δύο ταῦτα μεγάλα κόμματα διακρίνονται σήμερον μᾶλλον ἐκ παραδόσεων καὶ ἀναμνήσεων ἢ ἐκ πραγματικῶν θεμελιωδῶν πολιτικῶν διαφορῶν. Τὰ κόμματα ταῦτα ἰδίως διακρίνονται ἐκ τῶν ἀρχηγῶν αὐτῶν. Ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπάρχει, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Boutmy, «πολιτικὴ ἀνδρολατρεία»· οἱ Ἀγγλοὶ ἀκολουθοῦσι τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν πολιτικὸν ἄνδρα, τὸν Γλάδστωνα ἢ τὸν Δισραέλην, ἢ τὸν Chamberlain σήμερον, ὡς πολιτικὸν ἰδανικόν, ἀποβλέποντες εἰς τὸ πρόσωπον μᾶλλον, ὃ ἐμπνέει αὐτοῖς σχεδὸν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην, ἢ εἰς τὰς ἰδέας αὐτοῦ. Οὕτω τὸ φιλελεύθερον κόμμα ἠκολούθησε τὸν Γλάδστωνα

ἀλλάσσοντα τοσάκις ἰδέας· ὅτε δὲ τῷ 1886 ὁ Γλάδστων ἐκηρύχθη αἶφνης ὑπὲρ τοῦ Home Rule τῆς Ἰρλανδίας, ὑπὲρ τῆς ἡμιανεξαρτησίας αὐτῆς, ἡ μεγίστη πλειοψηφία τοῦ φιλελευθέρου κόμματος ἠκολούθησεν αὐτὸν ὡς γλαδστωνικὸν φιλελεύθερον κόμμα, ἐνῶ ἐλαχίστη μειοψηφία τοῦ κόμματος ἔμεινε φιλελεύθερον ἐνωτικὸν κόμμα ὑπὸ τὸν Hartington. Οὕτως, ἀπὸ τινῶν δεκαετηρίδων, παρατηρεῖται ἐν Ἀγγλίᾳ διάσπασις τις τῶν δύο μεγάλων πατροπαράδοτων κομμάτων, τοῦ φιλελευθέρου κόμματος ἰδίως, οὗτινος ἡ διαίρεσις ὀφείλεται τῇ ἀστάτῃ πολιτικῇ τοῦ Γλάδστωνος. Ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐν τῇ κλασικῇ ταύτῃ χώρᾳ τοῦ διὰ δύο μεγάλων κομμάτων λειτουργοῦντος κοινοβουλευτισμοῦ, ὑπάρχει σήμερον τάσις πρὸς γένεσιν πλείονων κομμάτων, ἅτινα μεγάλως θὰ βλάψωσι τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῆς κοινοβουλευτικῆς κυβερνήσεως, ἥτις μόνον διὰ δύο ἰσχυρῶν καὶ ὁμογενῶν κομμάτων ἐπιτυγχάνεται.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς κοινοβουλευτικῆς κυβερνήσεως, τὸ «Party Government», ὡς λέγουσι, δὲν ἐπίνεγκεν ἐν Ἀγγλίᾳ τὰ κακὰ, ἀ παρατηροῦμεν ἐν τῇ κοινοβουλευτικῇ Γαλλίᾳ ἢ παρ' ἡμῖν. Οἱ ὑπουργοὶ ἐν Ἀγγλίᾳ εἰσὶ πολλῶ μᾶλλον πολιτικοὶ ἀνώτατοι ἐπὶ πᾶσι καὶ ὑπεύθυνοι διευθύνται μεγάλου τινὸς κλάδου τῆς διοικήσεως ἢ ἀνώτατοι ὑπάλληλοι διοικοῦντες καὶ ἀναμειγνύμενοι ἐν ταῖς διοικητικαῖς λεπτομερείαις τῶν διαφόρων ὑπουργείων. Ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐν τῷ ὀργανισμῷ τῶν ὑπουργείων, ἡ πολιτικὴ διεύθυνσις δὲν συγχέεται μετὰ τῆς καθαρῶς διοικητικῆς· οὕτω π. χ. ἐν ἐκάστῳ ὑπουργείῳ παρὰ τὸν ὑπουργὸν ὑπάρχει εἰς ὑφυπουργός, ἢ «κοινοβουλευτικὸς γραμματεὺς», ὅστις ἀντιπροσωπεύει τὸ ὑπουργεῖον ἐν τῇ Βουλῇ, ἢς ὁ ὑπουργός δὲν εἶναι μέλος· τὸ πρόσωπον τοῦτο εἶναι καθαρῶς πολιτικόν. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου ὑπάρχει μόνιμος διοικητικὸς ὑφυπουργός ἢ γενικὸς γραμματεὺς, ἐντελὴς ἄσχετος πρὸς τὴν πολιτικὴν, ὅστις γνωρίζει καλῶς τὰ τῆς διοικήσεως τοῦ ὑπουργείου, ἔχων μακροχρόνιον διοικητικὴν πείραν καὶ τελείαν διοικητικὴν ἱκανότητα, ὧν πράγματι διοικητικὴ προσωπικότης. Ἐν δὲ τῇ χώρᾳ ἐν γένει «τὰ ἦθη ἀπαιτοῦσι παρ' ὅλων τῶν ὑπαλλήλων ἀπόλυτον πολιτικὴν οὐδετερότητα». Τὸ προσωπικὸν τῆς διοικήσεως δὲν ἐξαρτᾶται, σχεδὸν παντάπασιν, ἐν Ἀγγλίᾳ ἐκ τῆς «πολιτικῆς»· αἱ δὲ ὑπουργικαὶ μεταβολαὶ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ δὲν συνεπάγονται ἀναστάτωσιν τῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων.

Ἡ μακροχρόνιος πείρα καὶ ἡ σοβαρότης τοῦ ἀγγλικοῦ χαρακτῆρος ἠμπόδισαν ἐν Ἀγγλίᾳ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς κοινοβουλευτικῆς φλυαρίας, ὡς ἐν Γαλλίᾳ, τοῦ φοβεροῦ τούτου ἐχθροῦ τῆς κοινοβουλευτικῆς ἐργασίας. Ἐν Ἀγγλίᾳ, χάρις ἰδίως εἰς τὴν ὑπαρξιν, καθ' ὅλον τὸν XIX αἰῶνα σχεδόν, δύο μεγάλων καὶ πειθαρχουμένων, συμπαγῶν καὶ ὁμογενῶν κομμάτων, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἀνεγνωρισμένων ἀρχηγῶν, ὁ κοινοβουλευτισμὸς δὲν παρήγαγε τὴν κυβερνητικὴν ἀσιάνθειαν, τὰς ἀλλεπαλλήλους

ἐκείνας πτώσεις τῶν κυβερνήσεων, ἃς παρατηρεῖ τις ἐν Γαλλίᾳ. Ἡ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων ἀποτελεῖ ἀσυγκρίτως ὀλιγώτερον τῆς Γαλλικῆς Βουλῆς «ὄχλον», οὗσα ἦττον ἄστατος, εὐέξαπτος, συναρπαζομένη πολλῶ δυσκολώτερον ἐκείνης ὑπὸ γόητός τινος ρήτορος ἢ ὑπὸ ἐπιδεξίου τινὸς φρασεολόγου. Σχετικῶς λοιπὸν ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ κοινοβουλευτικὴ κυβέρνησις ἔχει μεγάλην σταθερότητα.

Νικόλαος Ν. Σαρίπολος

Ἵφηνγητῆς τοῦ Συνταγματικοῦ δικαίου
ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

ΠΕΡΙ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

ΥΠΟ

ΘΕΟΔΩΡΟΥ Ν. ΦΛΟΓΑΪΤΟΥ

(Συνέχεια)

γ' Σ ύ μ φ ω ν α

Τὸ β γίνεται θ καὶ τούναντίον. Οὕτως ἀπαντᾷ βουθὼν ἀντὶ βουθῶν ⁽¹⁾ καὶ τούναντίον λαβεῖν ἀντὶ λαθεῖν.

Τὸ β γίνεται λ. Ὅθεν λαλεῖν ἀντὶ λαβεῖν.

Τὸ β γίνεται π. Οὕτως ἀπαντᾷ πρέχουσα ἀντὶ βρέχουσα.

Τὸ β γίνεται χ. Ὅθεν εὖρηται ἔλαχεν ἀντὶ ἔλαβε. ⁽²⁾

Τὸ β γίνεται ς. Οὕτω στάσις ἀντὶ βάσις. ⁽³⁾

Τὸ γ γίνεται μ καὶ τούναντίον. Ἐντεῦθεν ἀπαντᾷ δυσμένεια ἀντὶ δυσγένεια, τούναντίον δὲ γονὰς ἀντὶ μονάς.

Τὸ γ γίνεται π καὶ ἀντιστρόφως. Διὸ πράγματα ἀντὶ γράμματα, ⁽⁴⁾ ἀπιστείας ἀντὶ ἡρεστείας. ⁽⁵⁾

Τὸ γ γίνεται χ καὶ τούναντίον. Ἐξ οὗ ἦχε ἀντὶ ἦγε, ἦρχετο ἀντὶ ἦγετο. Τούναντίον δὲ ἄγειν ἀντὶ ἄρχειν.

Τὸ δ γίνεται γ. Ὅθεν Γοργίου ἀντὶ Γορδίου, δυσπρόσογον ἀντὶ δυσπρόσοδον. ⁽⁶⁾

Τὸ δ γίνεται λλ καὶ ἀντιστρόφως. Διὸ γράφεται ἀλλήλων ἀντὶ ἀδήλων. ⁽⁷⁾

Τὸ ζ γίνεται ξ. Ἡ μετατροπὴ αὕτη καὶ ἡ ἐναντία

(1) «Ὁ δὲ βουθὼν μεσιδὸς ἦν καὶ πάντα ἐξφδεῖν» ὅπου τὸ βουθὼν ἀντὶ β ο υ θ ὶ ω ν.

(2) «Οὐ γὰρ ἦν οἱ ἀνταπέλαχε» ὅπου γραπτέον ἄ ν τ α π έ λ α β ε.

(3) «Καὶ μέτρα καὶ στάσεις ὥσπερ ἁρμονίας μιᾶς» ὅπου τὸ στάσεις ἀντὶ β ά σ ε ι ς.

(4) «Ἡ δ' ἡμέρα δέξασθαι τὰ πράγματα ἔμελλε» ὅπου πράγματα ἀντὶ γ ρ ά μ μ α τ α.

(5) «Τῆς ἀπιστείας ἕνεκα πεντάκις ἑαυτὴν χωρίζουσι» ἔνθα γραπτέον ἡ γ ε σ τ ε ί α ς.

(6) «Σπάνιον καὶ δυσπρόσογον παρέχων ἑαυτόν» ἔνθα γραπτέον δ ο σ π ρ ό σ ο δ ο ν.

(7) «Καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῖς αἰνίγμασι δῆλα ἐξ ἀλλήλων γεγονάσι» ὅπου γραπτέον ἐξ ἁ δ ή λ ω ν.

εἶναι τοσοῦτον συχνή, ὥστε οὐδὲ παράδειγματος ὑπάρχει ἀνάγκη.

Τὸ θ γίνεται δ. Ὅθεν Κύδνον ἀντὶ Κύθνον. ⁽¹⁾

Τὸ θ γίνεται λ. Οὕτως ἀπαντᾷ ἄλλους ἀντὶ ἄθλους, καὶ ἄλλων ἀντὶ ἄθλων. ⁽²⁾

Τὸ θ γίνεται ν, ο καὶ τ. Οὕτως ἀπαντᾷ ἐννέα ἀντὶ ἔθνεα.

Τὸ θε γίνεται ω. Ὅθεν πρόσων ἀντὶ πρόσθεν.

Τὸ κ γίνεται λ καὶ ἀντιστρόφως. Οὕτως ἀπαντᾷ καλῶς ἀντὶ κακῶς, τούναντίον δὲ ἀπαντᾷ κορισμοὺς ἀντὶ λογισμοὺς, ἀκηθὴς ἀντὶ ἀληθῆς, κακοὶ ἀντὶ καλοί.

Τὸ κ γίνεται μ καὶ ἀντιστρόφως. Ἐκ τούτου μάλιστα ἀντὶ κάλλιστα, ναυμαχεῖν ἀντὶ ναυκρατεῖν· τούναντίον ἀπαντᾷ ἐκλίπιον ἀντὶ ἐμπίπτον, ὄρκους ἀντὶ ὄρμους.

Τὸ κ γίνεται ν καὶ ἀντιστρόφως. Οὕτως ἀπαντᾷ δονεῖ ἀντὶ δοκεῖ, ἄνακτος ἀντὶ ἄνακτος, ἐκ ἀντὶ ἐν. Σημειωτέον ὅτι ἐνταῦθα ἀνάγεται ὁ σύνδεσμος καί, ὅς διὰ βραχυγραφίας παρ' Ἑλλήσι γραφόμενος μετέπεσεν εἰς διαφόρους λέξεις, δυσκόλως ὑπὸ κανόνας ὑπαγομένους. Ὅθεν τὸ καὶ συγχέεται καὶ πρὸς τὸν διαζευκτικὸν ἢ καὶ πρὸς τὰ ἀποφατικὰ μόρια οὐ καὶ μή, πρὸς τὸν ὑποθετικὸν εἰ κλ.

Τὸ λ γίνεται α. Ὅθεν μεάπω ἀντὶ μέλω.

Τὸ λ γίνεται δ ἢ κ. Οὕτω κατεδυσάμην ἀντὶ κατελυσάμην, Γαδέονες ἀντὶ Γαλέονες.

Τὸ λ γίνεται ν. Οὕτως ἀπαντᾷ συνέπνεον ἀντὶ συνέπλεον, ⁽³⁾ ἐγένετο ἢ ἐγέλετο ἀντὶ ἐμέλετο.

Τὸ μ γίνεται λ καὶ ἀντιστρόφως. Οὕτως ἀπαντᾷ νολίσαντες ἀντὶ νομίσαντες, καὶ ἀντιστρόφως ἅμα ἀντὶ ἄλλα. ⁽⁴⁾

Τὸ μ γίνεται π. Οὕτω κάπνειν ἀντὶ κάμνειν, ⁽⁵⁾ δῆπου ἀντὶ δῆμου. ⁽⁶⁾

Τὸ μ γίνεται σ καὶ ἀντιστρόφως. Οὕτως ἀπαντᾷ φησι ἀντὶ φημί, ἠπόρημα ἀντὶ ἠπόρησα.

Τὸ μ γίνεται τ καὶ ἀντιστρόφως. Οὕτως ἀπαντᾷ τᾶλλα ἀντὶ μάλα, τί ἀντὶ μή.

Τὸ ν γίνεται π. Οὕτω ἀπαντᾷ πέσοιεν ἀντὶ νέοιεν.

Τὸ ν γίνεται ρ. Οὕτω γραφεῖς ἀντὶ κναφεῖς, ἠρωμένοι ἀντὶ ἠνωμένοι.

Τὸ ν γίνεται υ καὶ ἀντιστρόφως. Ὅθεν συμβόλου ἀντὶ σύμβολον, σπεύδομεν ἀντὶ σπένδομεν, ⁽⁷⁾ οὕτως ἀντὶ

(1) «Ὡς ἐκ Νάξου ἢ Κύδνου Ἀθήναζε δεῖ καταγεῖν τῶν ἐκεῖ τι φέρονται» ὅπου γραπτέον Κ ύ θ ν ο υ.

(2) «Πολλοὺς δ' ἄν τις αὐτοῖς ἔχει λέγειν ἀγῶνας καὶ ἄλλους» ὅπου γραπτέον ἄ θ λ ο υ ς.

(3) «Συνέπνεον γὰρ δὴ καὶ τῶν ἐπιτηδεῶν τινές» ὅπου τὸ συνέπνεον ἐπέθη ἀντὶ σ υ ν έ π λ ε ο ν.

(4) «Καὶ ἅμα ἔδωκε σύμβολα τῆς ἀληθείας» ὅπου γραπτέον ἄ λ λ α.

(5) «Ὅστις οὐδὲ κάπνειν αὐτοῖς ἐπέτρεπε» ὅπου γραπτέον κ ά μ ν ε ι ν.

(6) Τὴν μὲν εἰρήνην τῷ δήμῳ καὶ δύναιμι, τὸν δὲ πόλεμον δῆπου κατάλυσιν» ἔνθα τὸ δῆμου ἀντὶ δ ή μ ο υ.

(7) «Οὐχ ἐχθρὸς ὁ στεφανούμενος, ἀλλ' ὧ σ ύ τε κ ά γ ώ

ὄντως· τούναντίον δὲ χρόνον ἀντὶ χρόνου.

Τὸ ξ γίνεται σ. Οὕτω συνοίσειν ἀντὶ ξενίσειν.

Τὸ π γίνεται δ. Ἐξ οὗ ἰδεῖν ἀντὶ εἰπεῖν. ⁽¹⁾

Τὸ π γίνεται κ. Ἐκ τούτου δέκας ἀντὶ δέπας.

Τὸ π γίνεται τ. Ἐκ τούτου ἔτι ἀντὶ ἐπεῖ, τάξεις ἀντὶ πράξεις, αἵματος ἀντὶ αἵμα πρὸς (Εὐριπ. Ἀνδρ. 259).

Τὸ ρ γίνεται λ καὶ τούναντίον. Ὅθεν πλὴν ἀντὶ πρὶν ἢ πρὸς καὶ τούναντίον μέρους ἀντὶ μέλους, ἀχρὸν ἀντὶ ἀχλὺν, πρὶν ἀντὶ πλὴν.

Τὸ ρ γίνεται ν καὶ τάνάπαλιν. Ὅθεν ἐπηρείας ἀντὶ ἐπηρείας. ⁽²⁾ χαίνων ἀντὶ χαίρων, κατεφαίνετο ἀντὶ κατεφέρετο.

Τὸ σ γίνεται α. Ἐξ οὗ ἀπαντᾷ Ἀριάβην ἀντὶ Ἀρίσβην.

Τὸ σ γίνεται κ καὶ μ. Διὸ εὔρηται ἐκτῆσαντο ἀντὶ ἐστήσαντο, ⁽³⁾ ἐπὶννεγκεν ἀντὶ ἐπὶννεσε.

Τὸ σ γίνεται ν καὶ τ. Οὕτως ἀπαντᾷ πάντων ἀντὶ πάντως. ⁽⁴⁾

Τὸ σ γίνεται ψ. Ἀπαντᾷ οὕτω καταλείπειν ἀντὶ καταλύειν ⁽⁵⁾

Τὸ τ γίνεται δ καὶ τάνάπαλιν. Οὕτως ἀπαντᾷ δρώσει ἀντὶ τρώσει καὶ τούναντίον τρώσης ἀντὶ δρώσης.

Τὸ τ γίνεται θ καὶ ἀντιστρόφως. Οὕτως ἀπαντᾷ μεθῆν ἀντὶ μετῆν, καθᾶραι ἀντὶ κατᾶραι καὶ τούναντίον αὐτῆς ἀντὶ αὐθις, αὐτῶν ἀντὶ ἀνθῶν (Ἀθην. ΙΕ' 5'675)

Τὸ τ γίνεται σ καὶ ἀντιστρόφως. Ἐκ τούτου σφᾷ ἀντὶ τφᾷ ⁽⁶⁾, τούναντίον δὲ ἡστίητα ἀντὶ ἡστίησα. ⁽⁷⁾

Τὸ φ γίνεται γ. Οὕτω λόφον ἀντὶ λόγον.

Τὸ φ γίνεται ν καὶ π. Οὕτως εὔρηται ἀνεῖσαν ἀντὶ ἀφείσαν, ⁽⁸⁾ πόρους ἀντὶ φόνους. ⁽⁹⁾

Τὸ χ γίνεται κ καὶ ἀντιστρόφως. καλεῖν ἀντὶ χαίρειν, ἐπιχειρήσαντες ἀντὶ ἐπικουρήσαντες· τούναντίον χάρις ἀντὶ Κύπρις, ἔχοντες ἀντὶ ἐκόντες.

Τὸ χ γίνεται λ καὶ ἀντιστρόφως. Διὸ ἀπαντᾷ σκη-

πιούλων ἀντὶ σκηπιούχων, ⁽¹⁾ Λαβρίας ἀντὶ Χαβρίας, τούναντίον καπήχοις ἀντὶ καπήλοις. ⁽²⁾

Τὸ χ γίνεται ν καὶ ἀντιστρόφως. Οὕτως ἀπαντᾷ ἐνε ἀντὶ εἶχε· ⁽³⁾ τούναντίον δὲ Κιχησίαν ἀντὶ Κινησίαν.

Τὸ ψ γίνεται ξ. Ὅθεν ἐπιρρήξας ἀντὶ ἐπιρρήσας, ὑποδείξεις ἀντὶ ὑπαλήψεις.

Τὰ σφάλματα ταῦτα διορθοῦνται οὐ μόνον πλειστάκις διὰ παραθέσεως ἄλλων ἀντιγράφων ὀρθῶς ἐχόντων, ἀλλὰ καὶ δι' εἰκασίων μᾶλλον ἢ ἥττον ἐπιτυχῶν, στηριζομένων εἰς τὴν ἔννοιαν ἢ τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης ἐν γένει ἢ τὴν χρῆσιν κατὰ μέρος τοῦ συγγραφέως ἢ ποιητοῦ ἢ ἄλλα παράλληλα χωρία τοῦ αὐτοῦ ἢ ἄλλου ὁμοειδοῦς συγγραφέως κτλ.

Β'

Παράλειψις ἀναγκαίων καὶ προσθήκη περιττῶν γραμμάτων

Τὸ μέρος τοῦτο ὡς στρεφόμενον περὶ τὴν διόρθωσιν διὰ προσθήκης ἀναγκαίων γραμμάτων, συλλαβῶν καὶ λέξεων, μιᾶς ἢ πλείονων ἢ διὰ τῆς ἀφαίρεσεως περιττῶν, εἶναι βεβαίως πολλῶ χαλεπώτερον. Οὐχ ἥττον ἢ μακρὰ τοῦ νειμένου μελέτη καὶ διόρθωσις κατέδειξε τίνα τὰ περιττεύοντα ἢ ἐλλείποντα στοιχεῖα ἐν ταῖς ἀντιγραφαῖς.

Γράμματα περιτεύοντα ἢ ἐλλείποντα

Τὸ Α λείπει ἐν ταῖς λέξεσι θεμάτων ἀντὶ θεαμάτων, πλάσματα ἀντὶ παλαίσματα, ἐνέχουσι ἀντὶ ἐνέχουσαι, τόπον τε ἀντὶ ἄτοπόν τε. Περιττεύει δὲ ἐν τοῖς κοσμοῦσαι ἀντὶ κοσμοῦσι, διαστομον ἀντὶ δίστομον, ἀδύνατον ἀντὶ δυνατόν, προτέρους ἀντὶ προτέρους.

Τὸ Β λείπει ἐν τοῖς προσβιάζειν ἀντὶ προσβιβάζειν, ἐνεβιάζε ἀντὶ ἐνεβίβαζε.

Τὸ Γ λείπει ἐν τοῖς λέοντι ἀντὶ λέγοντι, ἀπηλλαμένον ἀντὶ ἀπηλλαγμένον. Περιττεύει δὲ ἐν τοῖς ἀνηγμένον ἀντὶ ἀνειμένον, γεμετικῆς ἀντὶ ἐμετικῆς.

Τὸ Δ λείπει ἐν τοῖς Πιερίην ἀντὶ Πιερίδην, αὐτῶν ἀντὶ ἀδύτων. Περιττεύει δὲ ἐν τοῖς ἐδόκει ἀντὶ ἐφῆκει.

Τὸ Ε λείπει ἐν τοῖς κρίνειν ἀντὶ κρίνειεν. Περιττεύει ἐν τοῖς πρὸς ἔω ἀντὶ πρόσω.

Τὸ Η λείπει ἐν τοῖς κληθέντες ἀντὶ κληθέντες. Περιττεύει ἐν τοῖς ἐπηρηκῶς ἀντὶ ἐπηρκῶς.

Τὸ Θ λείπει ἐν τοῖς φάση ἀντὶ φθάση, ἐξελεῖν ἀντὶ ἐξελεθῆν, διαφορᾶς ἀντὶ διαφθορᾶς. Περιττεύει ἐν τοῖς φθορᾶς ἀντὶ φορᾶς, ἰχθρᾶς ἀντὶ ἐχθρᾶς, ἐξελεῖν ἀντὶ ἐξελεῖν, ἐλθῶν ἀντὶ ἐλὼν.

(1) «Ἀλλ' οἷς τοῦτο προσήκει τῶν σκηπτούλων καὶ οἷτινες ἂν γνωρίζωσι τὰ λεγόμενα»· ἔνθα γραπτ. σ κ η π τ ο ὑ χ ω ν.

(2) «Μέτρα δὲ καὶ ἐξεῦρε καπήχοις»· ἔνθα γραπτὸν κ α π ἡ λ ο ι ς.

(3) «Ἄ καὶ ὀνόματι γνησίους φιλοτιμίαν εἶναι»· ἔνθα γραπτὸν ε ἰ χ ε.

συσπεύδομεν»· ὅπου γραπτὸν σ υ σ π έ ν δ ο μ ε ν.

(1) «Οὐδενὸς ἦττον τούτων ἄξιον ἰδεῖν καὶ θαυμάσειν»· ἔνθα τὸ ἰδεῖν ἀντὶ τοῦ ε ἰ π ε ἰ ν.

(2) «Ἐνταῦθα δὲ οὐδὲ τίφος μεμένηκεν ἀθῶος τῆς ἐπηνείας»· ἔνθα τὸ ἐπηνείας ἀντὶ ἐ π η ρ ε ἰ α ς.

(3) «Ἐπεὶ καὶ αὐτὰ τὰ τεύχη καὶ τοὺς ἄλλους κόσμους τοὺς μετὰ τούτων φρόνημα ἄνδρας ἔχονται ἐκτῆσαντο», ἔνθα γραπτὸν ἐ σ τ ῆ σ α ν τ ο.

(4) «Εἰ τὰ μάλιστα ταῦθ' οὕτως ἔχει, πάντων αὐτὸς ἔστ' αἷτιος», ἔνθα γραπτὸν π ά ν τ ω ς.

(5) «Οὐ μικρῶ πρόσθεν ἔφην στήσας καταλείψειν τὸν λόγον»· ἔνθα γραπτὸν κ α τ α λ ύ σ ε ι ν.

(6) «Εἰ καὶ σφ' ὄντι· τοῦτ' ἐπεπόνθει»· γραπ. τ φ ὄ ν τ ι.

(7) «Εὐθύς εἶχεν ἐν νφ' ὡς διατελέσωσι ἄσιτος τὴν ἡμέραν· ἡστίητα δέ»· ἔνθα γραπτὸν ἐ σ ἰ τ ῆ σ α.

(8) «Τὸ μὲν ταῦτα τοῖς προτέροις ἀγγέλοις παθεῖν διὰ τὸ σχῆμα τῆς προξενίας ἀνεῖσαι»· ἔνθα γραπτὸν ἀ φ ε ἰ σ α ι.

(9) «Χρὴ δὲ πρὸς ἕτερα τραύματα καὶ πόρους εἶναι παρεσκευασμένου», ἔνθα γραπτὸν φ ὀ ν ο υ ς.

Τὸ *I* λείπει ἐν τοῖς συνέντες ἀντὶ *συνέντες*, παρόντες ἀντὶ *παριόντες*, Δῆλφ ἀντὶ *Δηλίφ*. Περιττεύει ἐν τοῖς ἀριθμοὶ ἀντὶ *ἀριθμοί*, φοῖβφ ἀντὶ *φόβφ*, καθολικὴν ἀντὶ *καθολικήν*.

Τὸ *K* λείπει ἐν τοῖς πολεμίας ἀντὶ *πολεμιάς*. Περιττεύει δὲ ἐν τοῖς ναυτικῶν ἀντὶ *ναυτιῶν* ἀκτῆς ἀντὶ *ἄτης*.

Τὸ *A* λείπει ἐν τοῖς ἔξειν ἀντὶ *ἔλξειν*, ἀπιστίαν ἀντὶ *ἀπληστίαν*, ἐγὼν ἀντὶ *λέγων*, καταπεύσω ἀντὶ *καταπλεύσω*. Περιττεύει ἐν τοῖς ἀλήθειαν ἀντὶ *ἀλήθειαν*, ὑπερβεβληκότες ἀντὶ *ὑπερβεβηκότες*.

Τὸ *M* λείπει ἐν τοῖς ἑαυτοῦ ἀντὶ *ἐμαντοῦ*, νόον ἀντὶ *νόμον*. Περιττεύει ἐν τοῖς πολεμῶν ἀντὶ *πόλεων*, εἴποιμεν ἀντὶ *εἴποιεν*, ἐμπήρειαν ἀντὶ *ἐπήρειαν*.

Τὸ *N* λείπει ἐν τοῖς οὐδὲ ἀντὶ *οὐδέν*, διπλοῦ ἀντὶ *διπλοῦν*, κρημώδη ἀντὶ *κρημνώδη*, αὐτῶν ἀντὶ *ναυτῶν*. Περιττεύει ἐν τοῖς οὐδέν ἀντὶ *οὐδέ*, λέγειν ἀντὶ *λέγει*, ἀνὴρ ἀντὶ *ἄηρ*, χνοῦν ἀντὶ *χοῦν*.

Τὸ *E* περιττεύει ἐν τοῖς δεζομένων ἀντὶ *δεομένων*.

Τὸ *O* λείπει ἐν τοῖς φθήσονται ἀντὶ *οφθήσονται*. Περιττεύει ἐν τοῖς νοῦν ἀντὶ *νῦν*.

Τὸ *H* λείπει ἐν τοῖς ἄρα πέμπει ἀντὶ *παραπέμπει*. Περιττεύει ἐν τῷ παραπλύειν ἀντὶ *παραλύειν*.

Τὸ *P* λείπει ἐν τοῖς πότερον ἀντὶ *πρότερον*. Περιττεύει ἐν τοῖς προτέρας ἀντὶ *ποτέρας*, παρέρχεται ἀντὶ *παρέχεται*, τρόπφ ἀντὶ *τόπφ*.

Τὸ *S* λείπει ἐν τοῖς προεῖπον ἀντὶ *προσεῖπον*, μετὼν ἀντὶ *μεστόν*, προάγει ἀντὶ *προσάγει*, προσφέροιο ἀντὶ *προσφέροιο*. Περιττεύει ἐν τοῖς προσκλεῖσθαι ἀντὶ *προκαλεῖσθαι*, νόσος ἀντὶ *νόος*, προκτώντων ἀντὶ *προσκοτώντων*. Συχνάκις δ' αἱ προθέσεις πρὸς καὶ πρὸ ἀλλάσσονται πρὸς ἀλλήλας.

Τὸ *T* λείπει ἐν τοῖς μεμερήκασι ἀντὶ *μεμετρήκασι*, πλέονας ἀντὶ *πλέοντας*, ἀναιρεῖ ἀντὶ *ανιερεῖ*. Περιττεύει δὲ ἐν τοῖς προσοίκοις ἀντὶ *προσοίκους*, αὐτὸς ἀντὶ *αὖτος*, ἔτρεψε ἀντὶ *ἔτρεψε*.

Τὸ *Y* λείπει ἐν τοῖς σύμβολον ἀντὶ *σύμβουλον*, ἄξει ἀντὶ *αὔξει*. Περιττεύει ἐν τῷ εὐφρεῖς ἀντὶ *ἐφρεῖς*.

Τὸ *Φ* περιττεύει ἐν τοῖς ἀφειδῆς ἀντὶ *ἀηδῆς*, λείπει δὲ ἐν τῷ ἀηδὲς ἀντὶ *ἀφειδὲς*.

Τὸ *X* λείπει ἐν τοῖς ὄρας ἀντὶ *χώρας*. Περιττεύει δὲ ἐν τοῖς εἶχεν ἀντὶ *εἶεν*, Βακχίς ἀντὶ *Βάκκισ*.

Τὸ *Ω* λείπει ἐν τοῖς αἰρουμένη ἀντὶ *αἰωρουμένη*. Περιττεύει δὲ ἐν τῷ θεωρινὴν ἀντὶ *θερινήν*.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ νὰ εἶναι τις εὐτυχής εἶναι εὐνοια θεία· ἀλλὰ τὸ νὰ γνωρίζῃ νὰ ἀπολαμβάνῃ τὴν εὐτυχίαν εἶναι τέχνη ἀνθρωπίνη.

X. Maesbr

* *

Ἀνθρώπος, ὅστις δὲν ἀγαπᾷ οὐδένα πλὴν τοῦ ἑαυτοῦ του εἶναι δυστυχέστερος ἐκείνου, ὅστις δὲν ἀγαπᾶται παρ' οὐδενός.

Φίρστ

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ἀνοίγουν τὰ δένδρα καὶ χαίρει' ἡ φύσις,
τὸ σύμπαν γελᾷ·
Ἐσπνοῦν τὰ ῥοῖα καὶ τρέχουν στὰ χόρτα,
πετοῦν στὰ κλαδιά.
Πετοῦν εἰς τοὺς θάμνους, πηδοῦν εἰς τοὺς φράκτες
νὰ κτίσουν φωλιά,
Καὶ ψάλλουν στὴ νύκτι τραγούδια μὲ χάρι,
τραγούδια τρελλά.

Προβάλλει τὸ βράδυ καὶ ἔρχετ' ἡ νύκτα
μ' ἀστέρια χρυσά,
Οἱ λόγγοι κοιμῶνται, κοιμῶνται τὰ δάση
γιομᾶτα πουλιά·
Καὶ μόνο τ' ἀγέρι μὲς τῆς μυρσίνης
σουρίζει, φυσᾷ,
Ὡς νῆρθη ἡ αὐγοῦλα νάπλώσῃ τὸ φῶς τῆς,
νὰ χύσῃ ὁμορφιά.

Ἦλθεν ὁ Μᾶης, νηὶ καὶ κορίτσια,
γιομᾶτος χαρά·
Τρεχᾶτε μαζὺ του, χαρῆτε τὴ νύκτι
π' ἐκείνος σκορπᾷ.
Ἔχει στὰ στήθια του κρίνα καὶ ρόδα
γιομᾶτα δροσιᾶ,
Τὴ δόξα του ψάλλε, χρυσῇ μου νεότης
μὲ ἀφροντισιά.

Φαιδρὰ παληκάκια, κοπέλες ἀφράτες,
μ' ἀγάπης φιλιὰ
Βάλτε στεφάνια καὶ τρέξτε στοὺς κάμπους
μαζὺ ἀγκαλιά.
Χαρῆτε τὴ νύκτι ποῦ φεύγει τρεχάτη
σὺν νῆκτι φτερά.
Ἡ σφαῖρα γυρίζει, δὲν εἶν' ἡ κάθε μέρα
ἡ Πρωτομαγιά.

Κ. Ζουρνατζῆς

ΑΠ' ΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ

ΘΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΩ ..

Ἦτο ἡ ὁγδόη πρωϊνή.

Τὸ ἀτμόπλοϊόν μας — ἓνα μικρό, χαριτωμένο καὶ ὁμορφο βαποράκι, — τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου σὺν κύκνος ὑπερήφανος διέσχισε τὰ καταγάλανα — σὺν ζαφείρῃ ἀναλυμένα — νερὰ τοῦ Πατραϊκοῦ, ποῦ ἔπαιζε μ' αὐτὰ κέκείνα τὸ φιλοῦσαν μὲ φιλήματα ἀγνά, κατάλευκα, ἀφρώδη· μὲ φιλήματα τρελλὰ φλοισφίζοντα μίαν ὄνειρῶδη συμφωνίαν, σὺν ἀπὸ νότες λατρείας καὶ ἔρωτος, εἶχε σταματήσει ἐμπροσθεν τοῦ Μεσολογγίου.

Τὸ Μεσολόγγι ἠπλοῦτο νωχελῶς εἰς ἓνα ποιητικὸ ἀκρογιάλι, σὺν μία τρελλῇ εἰς πλούσια χρώματα ζωγραφιά, ἡ ὁποία διεγράφετο μέσα εἰς μίαν λεπτὴν καὶ διαφανή θνήσκοντος ρόδου καὶ μενεξέ καλύπτραν, σὺν ὄνειρο πρωϊνό.

Ἐλεγεσ ὅτι τόρα μόλις εἶχεν ἐξυπνήσει καὶ ἦτο ἀκόμη βυθισμένον εἰς μίαν ρεμβώδη μελαγχολίαν — μελαγχολίαν ἐρωτευμένης ψυχῆς....

Διεγράφετο ἐκεῖ πέραν μὲ ὥραιας οἰκοδομὰς, λευκαζούσας σὰν περιστέρια λευκά, πλανώμενα εἰς ἓνα χλοερὸ καὶ ἀνθόσπαρτο λειβάδι, διεγράφετο δροσερὸν καὶ ὑπερήφανον, μὲ μίαν κορυφὴν ὑψηλὴν καὶ νεφελογεῖτονα — τὴν κορυφὴν τοῦ Ζυγοῦ λυγίζουσαν ὀλίγον, ὥς νὰ τὴν ἐβάρυνε καὶ — ἴσως αἱ δάφναι τοῦ παρελθόντος....

Ἦτο ἡ πόλις ἐκείνη, τῆς ὁποίας κάθε τόπος, κάθε γωνία εἶχε παραστῇ μάρτυς ἐνὸς ἡρωϊσμοῦ, κάθε χαράδρα καὶ κοιλάς εἶχε βαφεῖ καὶ καθαγιασθῇ μὲ τὸ αἷμα ἐνὸς ἡρώος.... Ἡ πόλις, ἣτις ὑπῆρξεν ἄλλοτε τὸ θέατρον, ὅπου ἐπαίχθησαν αἱ σπαρτακτικότεραι τραγωδίαί τῆς ἐλληνικῆς φιλοπατρίας καὶ ἀδιαπαρήσεως, ἡ πόλις, ἡ ὁποία μὲ τὸ αἷμα τῶν ἡρωϊκῶν τέκνων τῆς ἔγραψε μίαν ἀπὸ τὰς χρυσὰς τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας σελίδας — τὴν ὡραιότεραν ἴσως.... ἦτο ἡ πόλις ἡ δοξασμένη καὶ δαφνοστεφής, ἡ συγκεντροῦσα τόσας ἀναμνήσεις δόξης καὶ μεγαλείου, ἡ πόλις, ἣτις ἔχει δι' ἐμὲ ἰδιαίτερον θέλημα καὶ ἐνδιαφέρον, ἰδιαίτερον χάριν καὶ γοητείαν — διότι ἐκεῖ ἔχει τὴν ἐδραν τῆς ἡ βασιλίσσης τῶν ὀνείρων καὶ τῆς καρδίας μου· ἐκεῖ κατοικεῖ ἐκείνη, ἣτις συγκεντρώνει κάθε μου σκέψι. κάθε μου χαρὰ καὶ ἐλπίδα, κάθε πόθο καὶ ὄνειρο· ποῦ κρατεῖ σ' τὰς ἀγκάλας τῆς ὅ,τι ἔχω σ' τὸν κόσμον προφιλές καὶ ἱερὸν, ἱερὸν καὶ πολύτιμον....

Εἶπε ἡ ὀργὴ πρῶτῃ. Ἡ ὥρα ποῦ ἐξυπνᾷ ἐκείνη καὶ μὲ τὰ νυκτικὰ τῆς ἀκόμῃ καὶ τὴν ἀτημέλητον χάριν τῆς κάθετα σιὸ παραθυρὸ τῆς καὶ ἐκεῖ σιγίζουσα τὸ χαριτωμένο κεφαλάκι τῆς εἰς τὴν παλάμην βυθίζει τὸ βλέμμα τῆς καστανὸ, πέραν, μακρὰν σ' τῆς καταγάλανης θαλάσσης τὰ μακρὰ π' ἀφίρνει τὸ λογισμὸς τῆς νὰ τρέχῃ σὲ κόσμους ἄφθαστους, σὲ ὄνειρα τρελλὰ· νὰ βυθίζεται εἰς μίαν μελαγχολίαν ποιητικὴν, εἰς μίαν ρέμβην ὀνειρώδη...

Νὰ εὐρίσκειται ἄρα γε καὶ τὴν ὥραν αὐτὴν σ' τὸ παρὰθυρὸ τῆς; Νὰ ὑποθέτῃ, νὰ μαντεύῃ ὅτι ἐν τέταρτον, μιστὴν ὥραν μακρὰν εὐρίσκειται ἐκεῖνος, ὅστις τῆς ἐθέρμασε τὰ ὄνειρα καὶ τῆς ἐπτέρωσε τὴν φαντασίαν, ἐκεῖνος, εἰς ὃν ἐστῆριξεν ἐλπίδας; Ἐκεῖνος, μεθ' οὗ ἄλλοτε εἰς μίαν ἐποχὴν περασμένην, ἀλλ' ἀλησμόνητον, ἐρρέμβασε καὶ ἐπλασεν ἓνα κόσμον ὀνείρων καὶ ἐπόθησε μίαν ζωὴν τρελλήν, ποιητικὴν, ὀνειρώδη — ζωὴν ἀγγέλων; Νὰ ρεμβάζῃ καὶ τὴν ὥραν αὐτὴν, νὰ ὀνειροπολῇ; Ὡ, ἂς ἤξευρα τί ποθεῖ τὴν σιγμὴν αὐτὴν, τί συλλογίζεται, ποῦ τρέχει ὁ λογισμὸς τῆς.... Πλανᾶται ἄρα γε εἰς τὴν ὥραιαν ἐκείνην γωνίαν τῆς Ἑλλάδος ποῦ ἐπλέχθη ἐν εἰδύλλιον τρελλόν, πλανᾶται εἰς τὸν ποιητικὸν «φλοῖσπον» καὶ τὴν ρωμαντικὴν «ἀκρογιαλιὰν τ' Ἀναξαγόρα»; πλανᾶται εἰς τὸ παρελθόν μας, τὸ τρελλὸν ἐκεῖνο παρελθόν, μὲ τὰς χαράς του καὶ τὰς πικρίας του, μὲ τὰ δάκρυα καὶ τὰς ἐλπίδας του; τὸ ἐνθυμῆται; τὸ ποθεῖ, Ἐξακολουθεῖ ὁ ἴδιος πολικὸς ἀστὴρ νὰ εἶνε ἡ ἀφετηρία καὶ τὸ κέντρον τῶν σκέψεων τῆς; ἢ μήπως ὁ χρόνος ἐπέχυσε λήθης νερὸ εἰς τὰ στήθη τῆς; ἢ μήπως τὴν εἰκόνα, ἣν τὸ αἶσθημα εἶχε χαράξει εἰς τὴν καρδίαν τῆς μὲ αἰώνιους, ὥς μοι ἔλεγε, χαρακτῆρας, ἤρχισε νὰ ἐκδιώκῃ καὶ ν' ἀποσβύῃ ἡ εἰκὼν κανενὸς δανδῆ πρὸ χαριτωμένου, κανενὸς ἀπὸ ἐκείνου, οἱ ὅποιοι μὲ τὰ ἐπίπλαστα προσόντα ἐλκύουν ἐκ πρώτης

ὄψεως· οἱ ὅποιοι μὲ τὸ μέλι τῶν γλυκῶν λόγων εἰς τὰ χεῖλη καὶ μὲ τὸ φαρμάκι τῶν ἐνόχων ὑπολογισμῶν σ' τὴν καρδίαν παρασύρουν τὰς ἐλαφροὺς ὑπάρξεις εἰς τὸν ὀλεθρον τοῦ πάθους καὶ τῆς ἐξουθενώσεως, σπαράσσουν τὴν καρδίαν καὶ τσαλακώνουν τὴν ψυχὴν καὶ τὸ αἶσθημα;

Ἡ θὰ τηρήσῃ τὸν ὄρκον καὶ τὰς ὑποσχέσεις τῆς; καὶ θὰ ἐνθυμῆται πάντοτε ἐκεῖνον, ὅστις τὴν ἠγάπησε μὲ ὅλην τὴν ἀγνότητά καὶ τὴν θέρμην καρδίας τὸ πρῶτον ἀγαπώσης· ὅστις τὴν ἐλάτρευσε ὥς οὐδέποτε πλάσμα τὸν Πλάστην τοῦ αὐτόν.... θὰ ἐνθυμῆται ἐκεῖνον, ὅστις εἰς τὸν βωμόν τοῦ ἐρωτός τῆς — καὶ τῆς δυσπιστίας τῆς — ἐθυσίασε πᾶν ὅ,τι εἶχε· ἀξιοπρέπειαν, τιμὴν, θέσιν, τὰ πάντα, ὅπως ὁ Χριστὸς ἔχυσεν τὸ αἷμά του διὰ νὰ στερεώσῃ τὰ κλονούμενα τῆς πίστεώς Του παλάτια.... Ὡς ἐνθυμῆται ἄρα γε τὰς βασάνους ποῦ ὑπέφερα δι' αὐτὴν, τὰς θλίψεις μου, τὰ δάκρυά μου; Νὰ συλλογίζεται ὅτι ἐξ αἰτίας καὶ πρὸς χάριν τῆς φεύγω εἰς κόσμους ἀγνώστους καὶ μακρυνούς, ξένους ἐν μέσῳ ξένων, ἀγνωστος εἰς ἀγνώστους· ὅτι ἐγκατέλειπα πατρίδα, συγγενεῖς, φίλους· θὰ σκέπτεται, θὰ ὑπολογίζῃ τὰς θυσίας μου;

Δὲν ἤξεύρω τί μοῦ ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον.... Τὸ παρελθὸν μοῦ ἀπέδειξεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ περιορίνω ἀπ' αὐτό, ἢ σπαραγμοὺς καὶ δάκρυα καὶ διαφεύσεις — μήπως ὅλη μου ἡ ζωὴ δὲν ὑπῆξε μία διάφρεσις διαρκείας, εἰς ἀτελείωτος σπαραγμὸς; Ἐν τούτοις ἐγὼ εἶμαι ἐτοιμος διὰ πᾶσαν θυσίαν, ἐτοιμος νὰ ὑποστῶ ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ — συνειδήσια πλέον — μήπως δὲν συνειθίζει τις καὶ εἰς τὴν δυστυχίαν; Καὶ ἂν αὐτὴ λησμονήσῃ τοὺς ὄρκους τῆς καὶ προδώσῃ τὸ αἶσθημα μᾶς ἀγνῆς καρδίας πληγωμένης ἀπ' τὴν ἀχαριστίαν καὶ τὴν ταπεινότητα τοῦ κόσμου καὶ σβύσῃ τὴν μόνην χαρὰ καὶ εὐτυχίαν, τὸ μόνο ὄνειρο ζωῆς δυστυχούς, ἐγὼ αἰωνίως θὰ τὴν ἀγαπῶ, αἰωνίως θὰ τὴν λατρεύω.... Τὸ Μεσολόγγι ὅμως, τὸ ὅποion ἀρ. θμεῖ τόσους μάρτυρας τῆς φιλοπατρίας, δὲν θ' ἀποκτήσῃ καὶ μίαν μάρτυρα τοῦ αἰσθήματος; Τίς οἶδε!....

(Ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Ὁξφόρδην)

Νίκος Σ. Γκινόπουλος

ΨΗΦΙΔΩΤΟΝ

Εἶναι μηδαμινὴ ἡ λύπη ὅταν δὲν ἀγαπώμεν ἐκεῖνον, ὅστις μᾶς τὴν προξενεῖ.

Roen

Μὴ ζῆτῃ τὰ γινόμενα γίνεσθαι ὡς θέλεις, ἀλλὰ θέλε τὰ γινόμενα ὡς γίνονται καὶ εὐροήσης.

(Στωϊκὸν ἀπόφθεγμα)

Ὁ βάνουτος ἀποστρέφεται καὶ τῶν ἄλλων τὴν εὐγένειαν, διότι ὑποχρεοῦται νὰ τὴν ἀποδώσῃ. (Περσικὸν γινώμ. κόν).

Ἐάν τις σὲ ἠπάτησεν ἀπαξ ἔπραξε κακῶς· εἰς σὲ ἠπάτησα καὶ ἐκ δευτέρου ἔπραξεν ἄριστα. (Ἀραβικὸν γινώμ. κόν).

παρὼν θερμὸν, ἀπὸ τοῦ αἵματος, διευθυνόμενον
θησσὺ τῷ αἰσθητῶ ἔστιαι, καὶ διευθυνόμενον
παρα τοῦ καλλίστου φίλου μας κ. Εὐστ. Μαγουλᾶ.
Τὰ μόνα συστατικά τοῦ αἰσθητῶ ἔστιαι, εἶναι
καθαριότης, περιποίησης καὶ ἀρίστη μαγει-
ρική.

Ὅσοι τὸ ἐπισκεφθῶν, θὰ μᾶς εὐγνωμονοῦν διὰ τὴν
σύστασιν.

ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝ

θερμῶς εἰς τοὺς διερχομένους τοῦ Λαυρίου νὰ ἐπισκεφθῶν
τὸ ἔστιαι-τόριον καὶ οἰνοπωλεῖον τοῦ καλλίστου καὶ εὐγε-
ναιότητος φίλου μας

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΕΤΡΑΚΗ

καὶ θὰ μᾶς εὐγνωμονοῦν διὰ τὴν σύστασιν. Μαγειρική
ἀρίστη, ὑπηρεσία δὲ προθυμοτάτη.

Φαρμακεμπορεζον Γ. Φ. Βλαχάκη

Πλατεία Ὁμονοίας—Οἰκία Καυτατζόγλου

Γνήσια φάρμακα ἐκ τῶν καλλιεργημάτων τῆς Εὐρώπης
ἐργαστασίων.

Ὅλα τὰ μεταλλικά ὕδατα πρόσφατά καὶ συχνὰ ἀ-
ναγεόμενα ὡς ἐκ τῆς μεγάλης καταναλώσεως. Θερμό-
μετρα καὶ χειρουργικά ἐργαλεῖα. Ἀπασαί αἱ εἰδικότητες
(Spécialités). Ὅλαι αἱ σκευαί ἀρσικοδυσκο-
Νατρίου Leprinc καὶ Clin. Τεῖον ἀρίστης ποιότητος
καὶ πᾶν ὅτι παρέχει ἡ Φαρμακευτικὴ τέχνη.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ
ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

Δ. ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΑΝΣΟΥΡΑ (ΑΙΓΥΠΤΟΥ)

HOTEL
ROYAL

Καθαριότης, περιποίησης καὶ ὑπηρεσία προθυμοτάτη

Caire Port-Saï, quai

ne Egypte.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΛΗΠΟΙΚΙΑΚΩΝ
ΚΩΝΣΤ. Π. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ
Διασταύρωσις ὁδῶν Βουλῆς καὶ Μητροπόλεως
Ἀθῆναι

-ΜΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΤΡΑΜΑΔΟΥ

Tantah

Τὸ μόνον Ὑποδηματοποιεῖον ὡς πρὸς τὸ ζήτημα
τῆς καλλιτεχνίας, κομψότητος στερεότητος καὶ εὐθηνίας.

ΚΑΦΦΕΝΕΙΟΝ "ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ,,

ΕΝ ΑΤΑΛΑΝΤΗ

ΚΩΝΣΤ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ἐν τῷ καφφενεῖῳ τούτῳ, τὸ ὅποιον ἀμιλλᾶται πρὸς
τὰ τῆς πρωτεύουσας διὰ τὴν περιποίησιν, τὴν καθαριό-
τητα καὶ τὴν ἀρίστην ποιότητα τῶν εἰδῶν, εὐρίσκει τις
ποτὰ ἀναψυκτικά καὶ καφφέ τῆς Μένκας καὶ νερὸ γιᾶ
θερμολιτῆς με τσιμπούκι πρώτης ποιότητος. Οἱ ξένοι,
οἱ διερχόμενοι ἐξ Ἀταλάντης μένουσι κατεγορημένοι,
ἐπισκεπτόμενοι τὸ καφφενεῖον «Βυζάντιον».

Ὁ Κύριος ARISTIES CLAUDATOS
Galatz—Dumanie

Ἐπιθυμεῖ ἀνταλλαγὴν es Postales με ὅλα τὰ
Κράτη πλὴν Ρουμανίας.

της και η
τορίου εινε τα μονα συστατικα.

Όσοι τυχών διέλθουν της Λεβαδειας και το επισκε-
φθούν θα μας ευγνωμονού διὰ την σύστασιν.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛ. Γ. ΚΑΡΓΙΩΤΑΚΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, Όδός Χρυσοσπηνλαιωτίσσης 5.

Αναλαμβάνει παντός είδους βιβλιοδετικήν έργασίαν
την οποίαν εκτελεῖ διὰ τῶν καινουργῶν και τελειοτάτων
μηχανημάτων, τὰ ὁποῖα ἔχει προμηθευθῇ παρὰ τῶν
παγκοσμίου φήμης ἐργοστασίων Krause και Gehrüder
Brehmer τῆς Δειψίας, ἤτοι δέσιμον βιβλίων, κατα-
στίχων ἐμπορικῶν, βερνίκωσιν και συγκόλλησιν εὐρωπαϊ-
κῶν χαρτῶν και οἰκονομήποτε ἄλλην ἐργασίαν. Στερεότης,
φιλοκαλία, εὐκρίνεια και ταχύτης περὶ τὴν ἐκτέλεσιν
τῆς ἐργασίας εἶναι τὰ μονα συστατικὰ τοῦ ἀνεγνωρισμέ-
νης φήμης τούτου καταστήματος. Τιμαὶ δὲ ἀνεπίδεκται
συναγωνισμοῦ.

MAGAZIN SI ATELIER

de Neasornicarie

NIC. PASCHALIDIS

Μέγα χρυσοχοεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἐπισκέπτης θὰ
εὕρῃ παντός είδους κοσμήματα ἐκλεκτῆς και ἀρίστης
πρότητος ἐκ τῶν καλλιτέρων Εὐρωπαϊκῶν Καταστημά-
ωσι. Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ἀνωτέρω χρυσοχοεῖον τοῦ
ανλλίστου φίλου μας Ν. Πασγαλίδη ἐν Κωνσταντινῇ.

Dr CONF. LAMPROΣ

CHIRURGIEN

De la faculté de médecine de Berlin.

En face du Tribunal Mixte

au dessus des Magasins Matossian.

του
ἐποφιν νέων, ἀν. φῶν ΒΑΚ.

VAKI FRÈRES

Ἡ καθαριότης, ἡ περιποίηση, ἡ προθυμία περὶ τὴν
ὑπηρεσίαν, εἰς τὰ μονα συστατικὰ τοῦ ἀνωτέρω κατα-
στήματος.

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

Καπνῶν και Αἰγυπτιακῶν Σιγαρέττων

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ

ΑΘΑΝ. ΚΑΒΟΥΡΙΔΟΥ

(Πλατεῖα Μοχαμετ—Ἀλῆ)

Παντός είδους καπνὰ Τουρκίας, Ἑλλάδος κλ. —
Σιγαρέττα τὰ ἄριστα τῆς Αἰγύπτου. Τιμαὶ λογικαί.

PHARMACIE LES PYRAMIDES

Z. G. ZAPHIRIADIS

Pharmacien Diplômé

TANTAHR—ÉGYPTE

Rue de la Bourse

Τὸ Φαρμακεῖον τοῦτο ἐφοδιάσθη και ἐπλουτίσθη με
φάρμακα χημικῶς καθαρὰ και νέα και με τὰ πλέον πε-
φημισμένα specialités Ἀγγλίας, Γαλλίας, Γερμανίας
και Ἑλλάδος. Τιμαὶ ἀνεπίδεκτοι συναγωνισμοῦ. Ἀκρί-
βεια περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν Συνταγῶν. Ἱατροὶ συγχρό-
τατα παρενρίσκονται ἐν αὐτῷ.

HOTEL HEDIVIAL

TANTAHR—ÉGYPTE

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο ξενοδοχεῖον ἐν Τάντα τῆς Αἰ-
γύπτου διευθύνεται παρὰ τοῦ ρέκτου και ὑποχρεωτικω-
τάτου κλ. Νικολάου Ἀγαγνωστοπούλου και Σια. — Οἱ
ὁμογενεῖς ταξειδιῶται εὐρίσκουσιν ἐν αὐτῷ πᾶσαν πε-
ριποίησιν.

ΕΚ ΤΗΣ ΕΕΝΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

Διήγημα ὑπὸ Γεωργίου Ὁνέ

(Συνέχεια)

Ἄλλὰ, καθ' ἡμέραν ὁ Ἰάκωβος, μελαγχολικώτερος καὶ ἀσθενέστερος ἔκυπτε πρὸς τὴν γῆν, ἐντὸς τῆς ὁποίας προσεχῶς ἐμελλε νὰ ἐξαφανισθῇ. Ἐνῶ αὐτὸς τόσον εὐκόλως θὰ εἶδε τὴν ζωὴν του τὴν στιγμὴν ταύτην, καθ' ἣν ποτισμένος πικρίας, τόσον μικρὸν πρᾶγμα τὴν ἐθεώρει.

Ὡ, ἐὰν ἡδύνατο νὰ κάμῃ μίαν συμφωνίαν μὲ τὸν φίλον του, νὰ τῷ δωρήσῃ τὴν ὑπερχειλίζουσαν ἐν αὐτῷ δύναμιν δὲν θὰ ἦτο σωτηρία;

Ἀκριβῶς ταύτην τὴν στιγμὴν τὸ διήγημα τοῦ ἱατροῦ Δαβιδῶφ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μνήμην του καὶ πικρὸν μείδιμα διέστειλε τὰ χεῖλη του. Ἐὰν ἡ μυστηριώδης αὕτη ἀνάστασις ἦτο δυνατή, ἐὰν ἡ μαγεία ἐπενήργει καὶ τῷ ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ διαβιβάσῃ τὴν ψυχὴν του εἰς τὸ φθίνον σῶμα τοῦ φίλου του, δὲν θὰ ἦτο εὐλογημένη πρᾶξις;

Αἰφνιδίᾳ μελαγχολία τὸν ἔκαμε νὰ κύψῃ τὸ μέτωπόν του. Ἐσκέφθη, μὲ εἶπεν ὅτι τὸν ἀγαπᾷ, ἐὰν λοιπὸν ἐγὼ μεταβιβάσω τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸν Ἰάκωβον, ἀγαπῶσα αὐτὸν θὰ ἀγαπᾷ καὶ ἐμὲ κατ' ἀνάγκην.

Ἐν τῇ νυκτί, μόνος μεταξὺ τῶν βράχων, ἐνώπιον τῆς ἀπειρίας τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης, ἐνέτεινε τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς του, δι' ὑστάτην ἐπικλήσιν. Ἐπεκαλέσθη ἀπάσας τὰς ἀοράτους δυνάμεις.

— Ἐὰν ὑπάρχωσιν, εἶπε, καθὼς λέγουσιν, εἰς τὸν ἄερα πλάσματα αὔρα, ὅπως αὐτός, ἃς ἀποκαλυφθῶσιν εἰς ἐμὲ διὰ σημείων καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ τοῖς ὑπακούσω. Παραδίδομαι εἰς αὐτὰ διὰ τῆς θυσίας τοῦ ἑαυτοῦ μου. Ἄς μοῦ ὁμιλήσωσι διὰ τῆς αὔρας, διὰ τοῦ ψιθύρου τῶν κυμάτων καὶ διὰ νὰ φθάσω μέχρις αὐτῶν θὰ διαβῶ τὰς πύλας τοῦ θανάτου.

Μόλις ἐτελείωσε τὴν ἐπικλήσιν ταύτην ἔφριξε, ἐφοβήθη τὴν μοναξιάν του, ἐκύτταξε περίξ του μὲ δειλίαν. Ἡ ἀκτὴ ἦτο ἔρημος, ἡ θάλασσα κενὴ καὶ ὑπεράνω αὐτῶν ὁ οὐρανὸς ἀπειρος.

Αἰφνης, μεταξὺ δύο νεφῶν, ἀνεφάνη ἡ σελήνη, καὶ ἐν τῷ πεφωτισμένῳ διαστήματι ὁ Πέτρος ἐνόμισεν ὅτι διέκρινε λευκὰ φαντάσματα. Παρετήρησε τὴν ἐνώπιόν του ἀπλουμένην θάλασσαν καὶ ἐδῶ πάλιν ἐνόμισεν ὅτι διέκρινε φωτεινὰ μετέωρα. Τῷ ἐφάνη ὅτι ἤκουε φωνὰς ψιθυρίζουσας εἰς τὰ ὦτά του.

— Ἀπόθανε, διὰ νὰ ζήσης εἰς τὸ σῶμα ἀνθρώπου τῆς ἐκλογῆς σου, ἐλθέ μεθ' ἡμῶν!

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπλανεῖς παρετήρουν τὴν ἀπειρίαν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης καὶ εἰς τὰ ὦτά του ἀντήχουν ἔτι αἱ παράδοξοι ἐκείναι φωναί. Ἐσκέφθη:

Ἡ ἀποκάλυψις, τὴν ὁποίαν ἐζήτουν μοῦ ἐγένετο, τὰ πνεύματα ἐξεδηλώθησαν, θὰ τοῖς ὑπακούσω.

Παρευθὺς τὸ δράμα ἐχάθη καὶ τὰ ἔσματα ἔπαυσαν.

Ἠγέρθη καὶ περιεπάτησεν ἐπ' ὀλίγον εἰς τὴν ἀκτὴν κατόπιν ἐσταμάτησε, ἐξήγαγε τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ διὰ μολυβδίδος ἐπὶ ἐπισκεπτηρίου ἔγραψε τὰ ἐξῆς:

« Ἀγαπητὲ Ἰάκωβε, εἶμαι ἄχρηστος εἰς τοὺς ἄλλους καὶ βλαβερός εἰς τὸν ἑαυτόν μου. Θέλω νὰ ἐπαναλάβω

τὸ πείραμα, τὸ ὁποῖον μᾶς διηγῆθη ὁ Δαβιδῶφ. Σὺ εἶσαι ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ περισσότερο εἰς τὸν κόσμον, σοῦ χαρίζω τὴν ψυχὴν μου. Ζῆτε εὐτυχῆς δι' ἐμοῦ καὶ δι' ἐμέ».

Ὑπέγραψεν, ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ἔθεσεν ἐντὸς αὐτοῦ τὸ ἐπισκεπτήριόν του. Ἐβγάλε τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ μαζὶ μὲ τὸν πῖλον του τὸ ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ κατόπιν βραδυπορῶν κατῆλθε πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ἡ ἀκτὴ εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἐσχημάτιζε μικρὸν κόλπον, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου τὰ κύματα ἐθραύοντο μετ' ἀσθενοῦς ψιθύρου. Μία ἀτραπὸς ὠδήγει εἰς τὸ χωρίον ἀλίων ἐκεῖ που πλησίον.

Μετ' ὀλίγον τὴν προσοχὴν τοῦ Πέτρου προσέλκυσεν ἰστιοφόρον, βραδέως προχωροῦν, ἐφάνετο ἔρημον, ἀλλ' ὅταν ἐπλησίασε ναῦται ἐφάνησαν ἐπὶ τῆς πρύμνης. Ταύτοχρόνως, ὅπισθεν βράχου τινὸς ἐξῆλθον ἄνδρες, οἵτινες εἰσελθόντες εἰς τὴν θάλασσαν προὔχωρησαν πρὸς τὸ ἰστιοφόρον.

Ὁ ζωγράφος ἐνόησε παρευθὺς ὅτι ἦσαν οἱ λαθρέμποροι, τὴν ἀφίξιν τῶν ὁποίων πρὸ δύο ὥρων εἶχε προείπει ὁ τελωνοφύλαξ· ἐξ ἐνστίκτου τὸν ἀνεζήτησεν εἰς τοὺς θάμνους, ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδε, φαίνεται εἶχε φύγῃ.

Ἡ ἐκφόρτωσις τοῦ πλοίου εἶχεν ἤδη ἀρχίσει ὅτε συριγμὸς ἤκουσθη.

Οἱ ἀλιεῖς ἔτρεξαν πρὸς τὴν ἀκτὴν, ἐνῶ οἱ ναῦται προσεπάθουν ν' ἀπομακρυνθῶσιν εἰς τὸ πέλαγος. Ταύτοχρόνως ἤκουσθη πυροβολισμὸς καὶ τελωνοφύλακες ἐφάνησαν δρομαίως ἐρχόμενοι.

Κατὰ τὴν ἀναπέτασιν ὁμοῦ τῶν ἰστίων τοῦ πλοίου, εἰς ναύτης ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν. Τὸ πλοῖον ἐφυγε καὶ ὁ ναύτης κολυβῶν ἐζήτηι ἀπελπιστικῶς βοήθειαν· αἱ κινήσεις του ἐγένοντο βαθμηδὸν μᾶλλον ἄτακτοι καὶ ἡ φωνὴ του ἐξησθένει.

Ὁ Πέτρος συνεκινήθη.

Πρὸ μιᾶς στιγμῆς δὲν ἐσκέπτετο εἰμὴ πῶς ν' ἀποθάνῃ, τώρα δὲ πῶς νὰ σώσῃ τὸν ἀτυχῆ ἐκεῖνον.

Προὔχωρησε πρὸς τὴν θάλασσαν, ἀψήφων τοὺς πυκνοὺς πυροβολισμοὺς καὶ ἤρχισε νὰ κολυμβᾷ, διευθυνόμενος πρὸς τὸν πνιγόμενον ναύτην.

Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τὸ πλοῖον ἐσταμάτησεν, οἱ ἀλιεῖς εἶχον κρυβῇ ὅπισθεν τῶν βράχων καὶ ἐπὶ τῆς γαληνιαίας θαλάσσης ἡ σελήνη ἐπέχεε τὸ ψυχρὸν της καὶ ἥρεμον φῶς.

II

Παρὰ τὴν θάλασσαν, ἐπὶ τῆς ὠραιοτάτης ὁδοῦ, ἥτις ἄγει ἀπὸ τὸ Μόναχον εἰς τὴν Νίτσαν, εἰς μέρος ὀλίγον ἀπέχον τῆς Βιλλεφράγκης, εἰς τὸ βάθος κολπίσκου, σχηματιζομένου ὑπὸ ἀποτόμου τομῆς τῆς βραχέως ἀκτῆς ὑπάρχει μία θελκτικὴ ἔπαυσις, ἥς ὁ κῆπος ἐκτείνεται μέχρις αὐτῆς τῆς θαλάσσης.

Ἐλατα μὲ ἐρυθρὸν κορμὸν μὲ μεγάλους κλάδους, κέδροι βαθυκυάνου χρώματος, φύονται ἐπὶ τῆς κλιτύος, μεταξὺ τῶν βράχων, προτιδόντα ὅψιν δάσους εἰς τὴν μικρὰν καὶ σιωπηλὴν ταύτην κοιλάδα.

Μικρὸς φυσικὸς λιμὴν περιέχει δύο ἀκινήτους λέμβους φερύσας τὸ οἰκόσημον τῆς οἰκογενείας Ἀλμεριά.

Ἡ γῆ ἀπορροφᾷ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου καὶ καθιστᾷ χλιαρὰν τὴν ἀτμοσφαῖραν.

Τὸ βράδυ ὁ ἀῆρ εἶνε δροσερός, πλήρης εὐωδιῶν, ἐκ-

πεμπομένων ὑπὸ τῶν ἀειθαλῶν δένδρων, ὑπὸ τῶν αἰωνίως ἀνανεουμένων ἀνθέων. Ὁ σιδηρόδρομος, ὅστις διέρχεται εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως ταράσσει μόνος διὰ τῶν συριγμῶν τοῦ τῆν σιωπῇ τοῦ μέρους τούτου.

Ἐδῶ ἀπὸ δύο ἡδὴ μηνῶν ἡ κυρία Ἀλμεριά ἔχει ἐγκατασταθῇ μετὰ τοῦ υἱοῦ της καὶ τῆς κόρης της, μακρὰν τῆς τύρβης τοῦ Παρισινοῦ βίου.

Μείνασα χήρα μετὰ ἀτυχῇ συμβίωσιν, ἕνεκα τοῦ εἰς ἄκρον ἡδονικοῦ συζύγου της, εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἔτων ἡ κυρία Ἀλμεριά εἶχεν ἀφοσιωθῇ εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων της.

Ὁ Ἰάκωβος, ὑψηλὸς καὶ ὠραῖος νέος, ζωροῦ χαρᾶς, παρ' ὅλας τὰς καθημερινὰς σχεδὸν συνετάς τῆς μητρὸς του συμβουλὰς, ταχέως ἀπέδειξεν ὅτι ὁμοίᾳζε μὲ τὸν πατέρα του. Τούναντίον ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἰουλιέττα, μικροτέρα αὐτοῦ κατὰ τέσσαρα ἔτη, ὁμοίᾳζε κατ' εὐτυχίαν σύμπωσιν καθ' ὅλα μὲ τὴν μητέρα της.

Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν τόσον διαφόρων χαρακτήρων, ἡ κυρία Ἀλμεριά, μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν τεσσαράκοντα ἔτων, ἔζησεν ἐν σχετικῇ ἡσυχίᾳ.

Ὁ Ἰάκωβος, εὐφυέστατος καὶ ἀρκετὰ ἐπιμελὴς εἶχε τελειώσῃ ἐπιτυχῶς τὰς σπουδὰς του. Ἡ ὑγεία του εὐπαθὴς πολὺ κατὰ τὴν μικρὰν τοῦ ἡλικίαν εἶχε κρατυνθῇ καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐνηλικιώσεώς του, μὲ τὸ ὑψηλὸν τοῦ ἀνάστημα, τοὺς μεγάλους ξανθοὺς τοῦ μύστακος καὶ τοὺς πρασινωποὺς ὀφθαλμοὺς του ἦτο εἰς ἐκ τῶν θελκτικωτέρων νέων, τοὺς ὁποίους ἡδύνατό τις νὰ ἴδῃ. Δὲν ἐβράδυνε νὰ κάμῃ κατάρχησιν τούτου. Κύριος γενόμενος τῆς πατρικῆς του περιουσίας ἐχειραφετήθη καὶ ἐγκατασταθεὶς εἰς ὠραῖον μοναχικὸν οἶκημα, ἤρχισε νὰ ζῇ βίον ἐιλυτον.

Ἐν τούτοις μετέβαινεν ἐνίοτε νὰ γευματίσῃ μετὰ τῆς μητρὸς του καὶ τῆς ἀδελφῆς του. Συχνάκις συνωδεύετο ὑπὸ ἐνὸς τῶν παιδικῶν του φίλων, τοῦ Πέτρου Λωριέ.

Τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἦτο ἑορτὴ διὰ τὴν κυρίαν Ἀλμεριά καὶ ἡ Ἰουλιέττα ἐπεδαψίλευε τὰς τρυφερωτέρας της περιποιήσεις εἰς τὸν Ἰάκωβον καὶ τὰ γλυκύτερα μειδιάματα εἰς τὸν φίλον, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει, ὡς ἔχοντα ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ἐπανόδων αὐτῶν τοῦ ἀσώτου υἱοῦ.

Ἡ ἡμέρα διήρχετο εὐθυμος, χάρις εἰς τὸν εὐχάριστον τοῦ ζωγράφου χαρακτήρα καὶ κατὰ τὰς ὥρας ἐκείνας, τὰς φεῦ! τόσον ταχέως παρελθούσας, ἡ μικρὰ κόρη, — διότι ἡ δεσποινὶς Ἀλμεριά, μόνον τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας της διήνυσεν, — ἔμενεν ὡς ἐν ἐκστάσει πρὸ τῶν δύο νέων.

Ὁ Πέτρος Λωριέ μὲ τὸ εὐφυές του πρόσωπον τοὺς ζωηροὺς τοῦ ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ σαρκαστικὸν στόμα ἐπὶ πολὺ τῇ προὔξενει φόβον. Ἀλλὰ ταχέως ἠννόησεν, ὅτι ἡ ἰδιορρυθμία τοῦ χαρκατῆρός του, ἦτο ἀποτέλεσμα τῶν καλλιτεχνικῶν του ἀσχολιῶν, καὶ ὅτι ὁ εἰρωνικός του τρόπος τῷ ἐχρησίμευεν ὅπως ἀποκρύπτῃ τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας του.

Ἐν μέσῳ τῶν ὁμιλιῶν του, διέκρινε πολὺ καλὰ τὸν ἔρωτα πρὸς τὴν τέχνην του, ὅστις τὸν κατεῖχεν ἀδιασπάστως, καὶ εἰς τὰ φανταστικὰ διηγήματά του διέβλεπε τὸ πάθος τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀληθείας.

Μετὰ παραδόξου διορατικότητος εἶχε μαντεύσῃ τὰς προσπάθειάς, ἃς οὗτος κατέβαλλεν ὅπως ἀποτρέψῃ τὸν Ἰάκωβον ἀπὸ τὸν ὀλεθριον βίον, ὃν διῆγε, καὶ εἶχεν ἐννοήσῃ, ὅτι ἡ ἐπιρροή του δὲν ἡδύνατο νὰ εἶνε ἡ ἀγαθὴ.

Ἄλλως τε ἐφέρετο ἀδελφικῶς πρὸς τὸ παιδίον αὐτό, ἡδύνων δι' αὐτὴν τοῦ σκεπτικισμοῦ τοῦ τὴν τραχύτητα καὶ γενόμενος ἀθῶος καὶ φιλοπαίγμων διὰ νὰ δύναται νὰ τὸν ἐννοῇ. Κατὰ τοῦτο ὅμως ἡπατάτο, διότι ἡ Ἰουλιέττα, μὲ τὴν προώρως ἀναπτυχθεῖσαν κρίσιν της ἡδύνατο ἄριστα νὰ τὸν ἐννοῇ.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος ἐπέμενε νὰ τὴν θεωρῇ παιδίον καὶ μετ' ἐκπλήξεως πάντοτε τὴν ἤκουεν, ὅταν ὠμίλει, διατυπώνουσιν, εἰς μερικὰς δειλὰς φράσεις, κρίσεις ὀρθοτάτας. Τοῦτο ὅμως δὲν τὸν ἔκαμψε νὰ τὴν ἐκτιμᾷ περισσότερο. τούναντίον ἔλεγε καθ' ἑαυτόν :

— Ἡ μικρὰ αὐτὴ ἔχει μεγάλην μνήμην, ἐνθυμεῖται ὅσα ἀκούει καὶ τὰ ἐπαναλαμβάνει καταλλήλως. Εἰς κάθε γυναῖκα ὑπάρχει πίσθηκος διὰ νὰ ἀπομιμῆται καὶ ψιττακὸς διὰ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ !

Τυχαιὸν ὅμως καὶ ἀσήμενον συμβεβηκός, οὕτινος αὐτὸς μόνος ἐνόησε τὴν ἀληθῆ σημάσιαν τοῦ ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Εἰς τὴν μικρὰν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ἐγνώριζεν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς γεννήσεώς της, συνήθιζε κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ἀγίας Ἰουλιέττας νὰ φέρῃ δῶρα.

Ἐφ' ὅσον ἦτο πολὺ μικρὰ τὰ δῶρα αὐτὰ ἦσαν πλαγγόνες, πολυτελέστατα ἐνδεδυμένοι, κατὰ τὰς ὁδηγίας του, ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ τῷ χρησιμεύσωσι ὡς πρότυπα διὰ τὰς εἰκόνας του.

Ὅσάκις ἤρχετο διὰ τὸ οἰκογενειακὸν δεῖπνον, φέρων καὶ τὴν πλαγγόνα, ἐπιφωνήματα ἐκπλήξεως καὶ φωναὶ χαρᾶς τὸν ὑπεδέχοντο. Ὁ Λωριέ περιεπτύσσετο τὴν μικρὰν, τὴν ἐφίλει, καὶ τῆς ἔλεγε μὲ τὴν δηκτικὴν του φωνήν :

— Αἱ! Σ' ἀρέσει αὐτή; εἶνε Ρωμαία, ἐποχὴ τοῦ Τατίου. Κατόπιν συνωμίλει μετὰ τῆς κ. Ἀλμεριά καὶ τοῦ Ἰακώβου, χωρὶς ν' ἀσχολῆται περισσότερο μὲ τὴν Ἰουλιέτταν, ἔν τούτοις, ὅταν αὕτη ἐφθασε τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἐσκέφθη ὅτι αἱ πλαγγόνες ἦσαν παράκαιροι καὶ ἐτέθη εἰς ἀναζήτησιν σοβαρωτέρου δώρου. Ἐξέλεξεν ὡς τοιοῦτον ἐν μικρὸν κυτίον, σχέδιον τοῦ 18ου αἰῶνος, μὲ ἅπαντα τὰ χρεῖώδη τοῦ κεντήματος, μεγάλης ἀξίας καὶ κατὰ τὴν συνήθειάν του μετέβη ἐκεῖ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ.

(Ἀκολουθεῖ.)

Κατὰ μετάφρασιν.

Κωνστ. Ἀντ. Παπαπᾶνος

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΡΟΔΟΝ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ὁ κάλυκας τοῦ ρόδου, κορασίδα μου,
Μὲ τὰ ὠραῖα ζωηρὰ τῶν χρώματα,
Ποῦ μ' ἔδωκες ἐχθρὸς μ' ἀφέλεια χρυσῇ...
Δὲν ἐμαρῶνθῃ χάρι ᾗ τὴν φροντίδα μου,
Γλυκὰ ἐλοῦσθῃ στὰ πτωχὰ μου δώματα,
Σὲ ζεῖδωρον αὐγῆς δροσοῦλα περισσῇ.

Μ' ἐθλάβειαν ἐγὼ καὶ τρυφερότητα
Κι' ἀγάπη γλυκερή, μέσ' ᾗ τὸ ποτήρι μου,
Τὸν μίσχον τοῦ ἐβύθισα τὸν τρυφερό....
Κ' ἐκεῖ, μὲ θέληγτρα καὶ ἱλαρότητα
Στὸν ἥλιο τὸν λαμπρό, στὸ παραθύρι μου,
Σιγάνοιξε καὶ ρόδον ἔγεινε φαιδρὸ....

Σιμά του, 'ς τὸ αὐτὸ ἡλιοδόρμιο,
 Συζῶντας κι' ὁ ἄγνός, ἐπίσης, ἔρως μου,
 "Ὅπου ἐφύτρωσε μ' ἐλπίδα μυστική
 Μέσ' 'ς τὴν καρδιά μου, εἰς παρόμοιο
 Αεπιτότατο δοχεῖο, τέτοιο μέρος μου...
 Μὲ λάμπην ἀνοίξε κι' αὐτὸς ἰδανική.

Ἐν τούτοις, ξεύρω, πῶς τὸ γλυκοφίλητο
 Καὶ μυροβόλο μάγο τριαντάφυλλο
 Ὀλίγην ὑπαρξε κρατεῖ μ' ἐμᾶς μαζί·
 Γοργὰ τὸ χροῖ μ' αὐτοῦ τὸ πολυθρύλλητο,
 Πῶς χάνει καὶ τὴν εὐωδιά, καὶ ἄφιλο
 Κατόπι 'σ' τῶναιρο μας μόνον ὅτι ζῇ·

Γνωρίζω, πῶς τ' ἀβρά του πέταλ' αἶριο
 Ὡχρὰ καὶ μαραμμένα 'ς τὸ παράθυρο,
 Θὰ σκορπισθοῦν εἰς τὸ ποτήρι μου ἐμπρός...
 Καὶ ὅτι κίτρινος, ξερός μεθαῖριο,
 Ὅσον ἄνεμο τῆς λήθης, ὥσων ἄχυρο
 Θὰ εἶν' ὁ εὐμορφὸς του μίσχος ὁ χλωρός.

Καλῶς εἰξεύρω ὅμως, κορασίδα μου,
 "Ὅτι ὁ ἔρως, ποῦ σ' ἐμέν' ἀνοίχθηκε,
 — Δίχως νὰ πῇ αὐγούλας δρόσον ἀπαλή —
 Μὲ πόθο σ' τὴν καρδιά μου καὶ μ' ἐλπίδα μου,
 Τὴν ἴδια μέρ' ἂν καὶ μ' αὐτὸ γεννήθηκε,
 "Ὅτι θὰ ζήσῃ ἀπ' τὸ ρόδο πειὸ πολὺ.

Κ. Σ. Ἀδελανίδης

δηλ. τῆς Μιμικῆς, ἀφοῦ παρέθηκα τούτῳ ἀλφαριθμητικὸν ὑπ' ἐμοῦ ποιηθέν, ἔχον τὸ ἀλφάβητον ἀπλοῦν (Βυζαντιανόν) καὶ ὁμοϊστάτον πρὸς τὸ τοῦ τύπου. Μετὰ ταῦτα ὁμοῦ μοι παρουσιάσθη ἀνάγκη νὰ τοῦ καθυπαγορεύω, ἀφοῦ ἔμαθε νὰ γράφῃ τὸ ἀλφάβητον, συλλαβὰς καὶ λέξεις. Τότε δεύτερον ἐμποδίων. Νὰ ἀρχίσω νὰ τῷ ὁμιλῶ, ἀκόμη δὲν ἦτο δυνατόν. Μετεχειρίσθην λοιπὸν τὰς χειρὰς μου ὡς στόμα μιμικόν, δηλαδὴ ἐσχημάτισα διὰ τῶν δακτύλων μου, ὄντων ἀρκετὰ λεπτῶν, πάσας τὰς γραμμάς καμπύλας καὶ εὐθείας τῶν στοιχείων τοῦ μεγάλου καὶ μικροῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαριθμητικοῦ. Ἐπειτὰ ἤρχισα νὰ καθυπαγορεύω τὰς συλλαβὰς διὰ τῆς δεξιᾶς καὶ ἀριστερᾶς, οὕτως, ὥστε ἡ μὲν δεξιὰ παρίστανε τὸ πρῶτον γράμμα, ἡ δ' ἀριστερὰ τὸ δεύτερον. Προωδεύσαμεν πολὺ, μὰ πάρα πολὺ, διότι κείμενον πολὺ ἡδύνατο ὁ παῖς νάντιγράφῃ βλέπων μόνον ἐπὶ τῶν δακτύλων μου, καθότι τὰ ἐν τῷ βιβλίῳ μου γράμματα δὲν διέφερον κατὰ τὴν μορφήν διόλου τῶν διὰ τῆς δακτυλικῆς μορφογραφίας σχηματιζομένων. Οὕτω λοιπὸν ἐκάμαμεν τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς ἀμοιβαίαν συνεννόησιν διὰ τοῦ ὀπτικοῦ Ἀλφαριθμητικοῦ μας, θέσαντες εἰς ἀποστρατεῖαν τὰ ὄψα.

Ἐν τῷ προσεχεῖ φύλλῳ ἐν ἰδιαίτεράς εἰκόνι θὰ παραστήσω τὰς μορφὰς τῶν διαφόρων γραμμάτων τοῦ ὀπτικοῦ μου τούτου Ἀλφαριθμητικοῦ, χρησίμου ἄλλως τε καὶ εἰς τοὺς μὴ κωφάλους ἐν διαφόροις περιστάσεσιν (καὶ δὴ εἰς τοὺς... Ἐρ ω τ ε υ μ ε ν ο υ ς...)

(Ἐπεστειλὲν συνέχεια).

Θωμᾶς Κ. Παπαθωμᾶς

ΟΙ ΚΩΦΑΛΛΟΙ ΛΑΛΟΥΣΙΝ

«Τῇ ἐπιμελείᾳ πάντα δοῦλα γίνονται»

Περίεργος πραγματικῶς, ὃ φίλτατοι ἀναγνώσται, ὁ τίτλος τῆς μικρᾶς μου ταύτης πραγματείας. Καὶ ὅμως οὗτος λέγει ἀλήθειαν, ἦν καὶ ἐμπράκτως ἐδοκίμασα. Ἦμην διδάσκαλος ἐν Καστορίᾳ ὅτε οἰκοδομῶν οἶκον ἔλαβον ἀπόλυτον ἀνάγκην χρημάτων πολλῶν. Ἐσκέφθην τί ἡδυνάμην νὰ πράξω; Οὐδὲν μέσον ὑπῆρχε δι' οὗ θὰ ἡδυνάμην νὰ πορισθῶ πολλὰ χρήματα ἐν ὀλίγῳ χρονικῷ διαστήματι. Τέλος, μετὰ πάροδον 24ώρου σχεδὸν σκέλεως ἀπεφάσισα νὰ πράξω τὸ ἐξῆς: Ὑπῆρχεν ἐν τῇ πατρίδι μου ἀργυραμοιβὸς τις ὀνομαζόμενος Βασίλειος Μαυρουδῆς. Τούτου τὸν υἱόν, κωφάλλον ὄντα, ἀπεφάσισα νὰ παραλάβω μὲ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ τὸν μάθω νάναγινώσκῃ λαλῶν. Ἀλλὰ πῶς; ἔδω ἦτον ὁ κόμβος. Λαβὼν ὑπ' ὄψιν ὅτι πᾶς κωφάλλος ἔχει τὰ χεῖλη, τοὺς ὀδόντας, τὴν γλῶσσαν, τὴν ὑπερών, τὸν λάρυγγα κτλ. τοῦ στόματος ὄργανα ἀβλαβῆ, ἀλλ' ἀδρανῆ ἕνεκα τῆς κωφότητος, εὐρον ὡς ὀρθὸν νὰ μεταχειρισθῶ ὡς ὅσα τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ δυστήνου παιδός, καὶ τὸ ἐπραξ. Εἶπον: «πρέπει νὰ μάθῃ νάναγινώσκῃ, αἶ; τί τῷ χρειάζεται; οὐς. Ἄλλοι; τίποτε. Γεννηθῆσαν ὅσα οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἐγένοντο...» Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν, μὴ θέλων ἀμέσως νὰ τυραννήσω τὸν παῖδα διὰ τῆς διδασκῆς τῆς προφορᾶς τῶν γραμμάτων, ἐσκέφθην νὰ τῷ διδάξω γραφὴν τῶν 24 γραμμάτων κεφαλαίων καὶ μικρῶν τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαριθμητικοῦ. Ἐπροξά τοῦτο εὐχερῶς, συνεννοούμενος διὰ τῆς φυσικῆς γλώσσης,

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΧΩΡΙΚΗ ΒΙΟΤΕΧΝΙΑ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Ἄνευ σχολίων παραθέτομεν ἐνταῦθα παραλαμβάνοντες ταύτην ἐκ τῆς γαλλοφώνου ἐφημερίδος «La Roumanie» τοῦ Βουκουρεστίου, ἀπλῆν μετάφρασιν ἐγκυκλίου ἀπευθυνομένης πρὸς τὸν ἀγαπητόν μας Ρουμανικὸν Λαὸν ὑπὸ τῆς Ἐταιρίας τῶν Ρουμανίδων Κυριῶν «Furnica» ἐπὶ τῇ ἐνάρξει ἐκθέσεως γυναικείας βιοτεχνίας χωρικῶν ἔχουσιν ἐπὶ λέξει:

«Κύριε,

»Κατὰ τοὺς χρόνους τούτους τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀφ' ἐνὸς ἐγέρσεως, ὑπὸ τὴν ἐνδοξον βασιλείαν τῶν λαοφιλήτων ἡμῶν Ἀνάκτων τοῦ βασιλέως Καρόλου καὶ τῆς βασιλίσσης Ἐλισάβετ, καὶ ἀγρίας μεταξύ τῶν διαφόρων λαῶν οἰκονομικῆς πάλης ἀφ' ἐτέρου, τὸ συμβούλιον τῆς Ἐταιρίας «Furnica» ἔκρινε καλὸν νὰ ὑπενθυμίσῃ εἰς τὸν Ρουμανικὸν Λαὸν τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας ἡ ἡμετέρα κατ' οἶκον βιοτεχνία δύναται νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν.

»Πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου, ἡ Ἐταιρία Furnica ἡ ὁποία, ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν καὶ πεφωτισμένην προστασίαν τῆς ἡμετέρας χαριέσσης Βασιλίσσης, λειτουργεῖ ἀπὸ εἰκοσιδιετίας, ἐκθέτει, ἄνευ ἐπιδείξεως, καὶ μετὰ μέσων λίαν περιορισμένων, ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἀθηναίου, ἀπὸ τῆς 22ης Ἀπριλίου μέχρι τῆς 1ης Μαΐου ἀποκλει-

στικῶς συλλογὴν ἀμφιέσεων παρισπῶσαν τὴν μέθοδον τοῦ ἐνδύεσθαι εἰς τὰ διάφορα διαμερίσματα τῆς χώρας καὶ τῶν ἐκτὸς ταύτης μερῶν ἐν οἷς κατοικοῦσι Ρουμᾶνοι, καθὼς καὶ τινὰ ὑφάσματα τῶν χωρικῶν ἐργατίδων τῆς Ἑταιρίας. Τὰ προϊόντα ταῦτα μακρὰν τοῦ νῦν εἶναι ἀκριβῆ ἀφ' ἐνός, ἐν τῇ αὐθεντικῇ καὶ ἀγνῇ μορφῇ των, ἥτις δέον αὐστηρῶς νὰ ἀνθίσταται πρὸς πᾶσαν εἰσβολὴν βερβάρου ἀποπλανήσεως, παριστῶσι τὴν ἀληθῶς καλλιτεχνικὴν αἴσθησιν τοῦ καλοῦ τῶν ἡμετέρων προγόνων, καί, ἀφ' ἑτέρου, μᾶς καταδεικνύουσιν ὅτι ὅπως ἄλλοτε οὕτω καὶ νῦν τὰ ἐνδύματα τοῦ χωρικοῦ πρέπει νὰ εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου ὁ καρπὸς τῆς κατ' οἶκον ἐργασίας τῆς γυναικὸς του καὶ τῶν τέκνων του, τόσῳ ἔνεκα οἰκονομικοῦ συμφέροντος, ὅσῳ ἔνεκα ἐθνικῆς ὑπερηφανείας.

»Τὸ λεπτεπίλεπτον τῆς ραφῆς, ἡ περὶ τὴν ἐκλογὴν τέχνης καὶ καλαισθησίας, ἡ ποικιλία καὶ τὸ ἀνάλογον τῶν σχεδίων καὶ τῶν ἀποχρώσεων ἡ γλυκύτης ἀποδεικνύουσι πλοῦτον καὶ δύναμιν καλλιτεχνικῆς ἀντιλήψεως, ἥτις ἐξετιμῆθη ὑπὸ ἄλλων ἔθνων, οὐ μόνον διὰ τοῦ θαυμασμοῦ ὃν ἤγειρε καὶ τῶν ἐπιτευχθέντων διπλωμάτων διὰ τῶν προιόντων τούτων ἐν διαφόροις διεθνεῖσι ἐκθέσεσιν, ἀλλὰ ἐπίσης κατὰ τρόπον πραγματικώτερον καὶ μᾶλλον πειστικόν, τούτεστι διὰ τῆς ἀπαρχῆς ἐνθαρρυντικωτάτης ἐξαγωγῆς.

»Τὴν στιγμὴν ταύτην, καθ' ἣν ὁ κόσμος τῶν πόλεων προτίθεται νὰ διασκορπισθῇ εἰς τὰ διάφορα σημεῖα τῆς χώρας καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, οἱ μὲν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ὠθούμενοι ὑπὸ τῶν ἀναγκῶν τῆς ὑπάρξεως, οἱ ἄλλοι ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας διαμονῆς δροσερωτέρας καὶ ἡσυχωτέρας, τὸ συμβούλιον τῆς Ἑταιρίας «Furnica» νομίζει καλὸν νὰ τοῖς ὑπομνήσῃ τὸν ὑφιστάμενον θησαυρὸν καὶ τὸν δυνάμενον νὰ δημιουργηθῇ ἐν τοῖς διαφόροις τόποις διὰ τῆς ἐργασίας τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδίων τῶν περιφεριῶν τῶν κοιλάδων, τῶν λόφων καὶ τῶν ὀρέων τῆς ὠραίας καὶ γονίμου Ρουμανίας.

»Ἡ ἐγκαινίασις τῆς ἐκθέσεως θὰ λάβῃ χώραν... κτλ.

»Τὸ Συμβούλιον»

Γ. Ἀ. Η.

Ο ΛΑΣΣΑΝΕΙΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Τὴν Κυριακὴν 16ην Μαΐου ἐ. ἔ. ἐγέετο ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Πανεπιστημίου ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων τοῦ Λασσανείου διαγωνισμοῦ, παρισταμένου πολλοῦ πλήθους λογίων καὶ δημοσιογράφων καὶ Κυριῶν. Ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα περὶ τὴν 10ην ὥραν π. μ. ὁ εἰσηγητὴς τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ καθηγητὴς τῆς Φιλολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ κ. Μιστριώτης μετὰ ὥραϊον καὶ πλήρη ἐννοιῶν πρόλογον, ὅστις ὑπῆρξε κατὰ τὸ πλεῖστον δεινὸς φιλιππικὸς κατὰ τοῦ μαλλιαρισμοῦ καὶ τῶν σαχλεπισάχλων μαλλιαρῶν ἀνέφερεν ὅτι ὑπεβλήθησαν ἐφέτος εἰς τὸν Λασσανεῖον 25 ἐν ὧν ἔργα, ἐκ τῶν ὁποίων 12 τραγωδίαι καὶ 13 κωμωδίαι.

Ἐκ τούτων ἐξηρέθησαν τινες ὡς γεγραμμέναι εἰς τὸ πεζόν, καὶ ἡ «Ἀθηναῖς» τοῦ κ. Ι. Καλοστύπης ὡς ἔργον παρασταθὲν ἤδη.

Τὰ λοιπὰ ἔργα εἶναι ἡ τραγωδία «Βασίλισσα Θεοδοσία», «Ἀλωσις Κωνσταντινουπόλεως», «Προδόται»,

«Ἀντωνία», «Πίστις», «Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας», «Νικηφόρος» «Ἡ σύζυγος τοῦ ληστοῦ», «ἡ Σκλήραινα» «ὁ Φωκᾶς», «ἡ Μαρία», «ἡ Μελισσινή» καὶ «ἡ Σκεύω» ἔργον ὑποβληθὲν ἄνευ τίτλου καὶ βαπτισθὲν οὕτω παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς· κωμωδίαι δὲ αἱ ἐξῆς· Οἱ «Μαλλιαροὶ» «ὁ Παρᾶς», «ὁ Τύπος», «Κουλουβάχατα», «Καρηκομόντες», «τὸ Πεδίον τιμῆς», «Θέλω νὰ γίνω δούκισσα» καὶ «ὁ τελειόφοιτος Στεφῆκος».

Ἐκ τούτων ἐβραβεύθησαν αἱ τραγωδίαι «Ἀντωνία» τοῦ κ. Πολ. Δημητρακοπούλου καὶ «Σκλήραινα» τοῦ κ. Τιμολ. Ἀμπελᾶ, μετὰ τῶν ὁποίων κριθεισῶν ἱσοπάλων, διενεμήθη τὸ βραβεῖον τῆς Τραγωδίας. Ἐκ τῶν κωμωδιῶν δ' ἐβραβεύθη ἡ φέρουσα τὸν τίτλον «Καρηκομόντες», ἀνήκουσα εἰς τὸν φοιτητὴν τῆς φιλολογίας κ. Ν. Σκλιᾶν. Πλὴν ὁμως τῶν βραβείων ἀπενεμήθησαν καὶ ἔπαινοι εἰς τὴν κωμωδίαν «Κουλουβάχατα» τῶν κ.κ. Δημητρακοπούλου καὶ Πώπ, εἰς τὴν κωμωδίαν «Τύπος» τοῦ κ. Τ. Κανδηλῶρου, εἰς τὴν τραγωδίαν «Πίστις» τοῦ κ. Βαρδάνη, εἰς τὴν «Σκεύω» τοῦ λοχαγοῦ τοῦ πεζικοῦ κ. Μάνεση καὶ εἰς τὴν τραγωδίαν «Πατρίς, Θρησκεία, Τιμὴ» τοῦ γυμναστοῦ κ. Κούρτη.

Ἐκ τῆς ἀμιμήτου εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τοῦ κ. Μιστριώτου ἀποσπῶμεν τὸν θαυμάσιον ἐπίλογον, προθύμως παραχωρηθέντα ἡμῖν καὶ ἔχοντα οὕτω :

«Ἐν πᾶσι τοῖς ἡγουμένοις ἐπηρεάσαμεν οὐχὶ ὅπως διαγείρωμεν τὴν ἀλαζονείαν καὶ ἐπῆξαμεν οὐχὶ ὅπως ἐξονεῖδίσωμεν, ἀλλ' ἵνα ἐποδείξωμεν τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν ἀληθῆ τέχνην. Ἐπράξαμεν δὲ τοῦτο ἐκ τῆς ἐπιθυμίας, ἵνα καὶ ἡ ποίησις παρῶσχη τὸ προσῆκον αὐτῇ πρὸς ἀνθρώπων τῶν κακῶς ἐχόντων. Δότι ἔχομεν τὴν γνώμην, ὅτι ἡ εὐγενεστάτη τῶν τεχνῶν δὲν συμβάλλεται μόνον πρὸς τεργὴν τοῦ βίου διακόσμησιν, ἀλλὰ δύναται νὰ παρῶσχη γενναίας ὑπηρεσίας εἰς τὴν καθ' ὅλου τοῦ ἔθνους λειτουργίαν, διότι ἔχει ἐθνοποιὸν δύναμιν, ὡς οὐδεμία τέχνη καὶ οὐδεμία ἐπιστήμη.

Ἡ ποίησις εἶνε τὸ ὄργανον, δι' οὗ διεγείρεται ὁ ἐνθουσιασμός, ὁ ἀναγκαιότατος πρὸς ἐθνικὴν δοῦσιν κατ' ἐξοχὴν ἡμῖν τοῖς Ἑλλήσι. Διότι δὲν εἴμεθα λαὸς προνοητικός, ὡς οἱ βόρειοι, ἀλλ' ἐνθουσιώδεις, καὶ τὰ μέγιστα τῶν πολεμικῶν ἔργων διεπράξαμεν οὐχὶ διὰ τῆς προνοίας ἀλλὰ διὰ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ.

Ὁ εὐκλεὴς τῆς Χίου γόνος, ὁ ἀείμνηστος Κοραΐς, εἶνε ὄντως ἐθναγὸς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς γλώσσης, ἀλλ' οἱ Τουρκομάχοι ἐνεπνεύσθησαν μᾶλλον ἐκ τῆς λύρας ἐκείνου, ὅστις ὠρκίσθη, ἵνα μὴ ἔλθῃ εἰς τὴν γνώμην τῶν τυράννων.

Ναί· ὁ Ρήγας δὲν ἐγένετο ἀπελπισ ἐν τῷ ὑπολογισμῷ τοῦ ἀγῶνος πρὸς ὁλόκληρον κοσμοκρατορίαν, ἐν ᾧ οἱ ἡμέτεροι ποιηταὶ καταπλήσσονται ἐκ τῶν κραυγῶν τῆς Μορμούς καὶ ἐμβάλλουσιν εἰς τὸ ἔθνος τὸν ἀπελπισμόν. Ἀπελπισμός· ὁμως δηλοῖ ἐθνικὴν νάρκην, ἥτις προηγείται τῆς δουλώσεως καὶ τοῦ ἐξαφανισμοῦ. Τὸν ἀπελπισμόν καὶ τὴν νάρκην ἐμφυσῶσιν οἱ κατακτηταὶ ὡς ὄφιν ναρκοῦ τὰ περιεπτάμενα πτηνὰ, ὅπως ταῦτα καταφάγη.

Ἡ νόσος δὲν εἶνε φυσική, ἀλλ' ὑποβολιμαία, ἣν καθήκον ἔχομεν πάντες ν' ἀποκρούσωμεν. Ὑμεῖς δ', ὧ δαφνογηθεῖς τῶν ποιητικῶν ἀγώνων πρόμαχοι, ἐμπνεύσατε εἰς τὸ ἔθνος χρηστὰς ἐλπίδας, αἵτινες εἶνε τὰ προπλάσματα τῶν γενναίων ἔργων καταδεικνύοντες αὐτοῖς, ὅτι ἔχομεν πάντα τὰ ἐφόδια, ὅπως ἐκπληρώσωμεν τὴν κοσμοϊστορικὴν ἡμῶν ἐντολήν. Ἐχομεν οὐρανὸν σοφοποιόν, κλῆμα δημιουργικὸν τῆς φιλοτιμίας καὶ ἄρα καὶ τῆς ἀνδρείας, γλώσσαν ὑπερέχουσαν πασῶν τῶν ἄλλων, κατέχομεν τὰ δύο κέντρα τοῦ πολιτισμοῦ, τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὸν Γολγοθᾶν, καὶ ἀνήκομεν εἰς γένος, ὅπερ ὁμολογεῖται, ὡς εὐφυνέστατον. Ἐὰν λυπώμεθα, ὅτι στερούμεθα κυβερνήσεων, ἅς παρηγορώμεθα, ὅτι ἄλλα ἔθνη στεροῦνται λαῶν. Τὰς κυβερνήσεις δημιουργεῖ ἡ πείρα, ἀλλὰ τοὺς λαοὺς μόνον ὁ δημιουργός.

Γ. Μιστριώτης

ΟΙΝΟΛΟΓΙΚΑ

Ἀσθένεια: τῶν οἴνων

Διὰ σειρᾶς ἄρθρων θὰ πραγματευθῶμεν ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Ἀττικῆς Ἰριδος» τὰς κυριωτέρας καὶ συχνότερον ἀναφαινομένας παθήσεις τῶν οἴνων. Εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ τρόπου τῆς ζύμης τοῦ ἐκάστοτε θεωρουμένου μύκητος ἐκάστης ἀσθενείας, πρέπει ὁ οἰνοποιὸς νὰ δώσῃ μεγίστην προσοχήν, διότι εἰς τὰς πλέον ἐπιφόβους ἀσθενείας, ὡς εἶνε λ. χ. ἡ ὄξυνσις κλπ., ἡ θεραπεία εἶνε πολὺ δύσκολος ὅταν ἡ ἀσθένεια ἔχῃ προχωρήσει, πολλὰς δὲ διὰ νὰ τῇ ἀποδοθῇ ἡ προτέρα σύστασις τοῦ ὅταν ἡ ἀσθένεια τοῦ οἴνου ἔχει προχωρήσει ὑποχρεούμεθα νὰ προσθέσωμεν εἰς μεγάλας ποσότητας οὐσίας, αἵτινες βλάπτουν τὴν υγείαν, ἀπαγορεύονται δὲ ὑπὸ τῆς δημοσίου υγιεινῆς. Ἐνῶ, ἐὰν ἐφαρμόσῃ τὴν προληπτικὴν θεραπείαν, ἥτις εἶνε εὐκολωτέρα καὶ δίδει βέβαια ἀποτελέσματα, δὲν θὰ εὐρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ προσθέσῃ ξένας οὐσίας εἰς τὸν οἶνον ἀνθυγιεινάς καὶ θὰ ἔχῃ ἄφ' ἐτέρου τελείως ἐξασφαλίσῃ τὴν καλὴν διατήρησιν τοῦ οἴνου του.

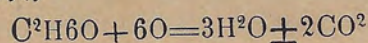
Σήμερον θὰ πραγματευθῶμεν τὴν ἥττον βλαβερὰν ἀσθένειαν τοῦ οἴνου, τὴν ἀνθησιν.

Ἀνθησις τοῦ οἴνου

Ἡ ἀσθένεια αὕτη προκαλεῖται ὑπὸ μύκητος ὀνομαζομένου *μυκόδεσμα* τοῦ οἴνου (*Mycoderma Vini*). Τὰ μυκόδεσμα τοῦ οἴνου συνίστανται ἀπὸ κύτταρα ἐλλειπτικά, μακρά, ἐλαφρῶς πεπιεσμένα κατὰ τὴν μικρὰν αὐτῶν διάμετρον, μετὰ σημεῖα ἀντανακλαστικά εἰς ἕκαστον ἄκρον, δι' αὐτὸ καὶ λάμπουν ὀρώμενα διὰ τοῦ μικροσκοπίου, ἔχοντα τὰς αὐτὰς διαστάσεις μετὰ τὰς οἰνοπνευ-

ματικὰς ζύμας ἥτοι 6—10 χιλιοστὰ τοῦ χιλιοστομέτρου τὴν μεγάλην διάμετρον καὶ 4—6 χιλιοστὰ τοῦ χιλιοστομέτρου τὴν μικρὰν διάμετρον.

Συνήθως ὁ μύκης οὗτος ἀναπτύσσεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν οἰνοπνευματούχων ὑγρῶν ὑπὸ τὴν μορφήν μιᾶς σκέπης μετὰ πτυχὰς ὑπολεύκους (ἄνθος τοῦ οἴνου), τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν μετὰ τὴν σχηματιζομένην σκέπην ὑπὸ τοῦ μυκοδέρματος τοῦ ὄξους (*mycoderma acetii*) καὶ ἥτις εἶνε παχυτέρα καὶ γλοιώδους φύσεως, δὲν φέρει δὲ ἀναδιπλώσεις. Τὸ μυκόδεσμα τοῦ οἴνου τῇ βοηθείᾳ τοῦ ὀξυγόνου τοῦ ἀέρος καίει τελείως τὸ οἰνόπνευμα καὶ τὸ μετατρέπει εἰς ὕδωρ καὶ ἀνθρακικὸν ὀξύωσ ἐξῆς:

Ἡ ἀσθένεια αὕτη ἀναπτύσσεται εὐκολώτερον εἰς τοὺς ὀλίγον πνευματώδεις οἴνους.

Τὸ μυκόδεσμα τοῦ οἴνου, ὅταν εὐρίσκηται βυθισμένον ἐντὸς ἐνὸς ὑγροῦ σακχαρούχου, ἐργάζεται ὡς ἀληθὴς σακχαρομύκης παράγων οἰνόπνευμα. Ἐκεῖνο ὅπερ ἐνδιαφέρει περισσότερο τὸν οἰνοποιὸν εἶνε ἡ ἐνέργειά του ἐπὶ τοῦ οἴνου. Ἡ ἐνέργειά του δὲ εἶνε βραδεία καὶ ὀλίγον ἐπιφοβός, ὅταν ἡ σκέπη δὲν προσεβλήθῃ καὶ ὑπὸ τῆς ὀξεικῆς ζύμης. Ἀλλ' ὅμως ἡ περίπτωσις αὕτη τῆς παρυσίας μόνον τῆς ἀνθήσεως εἶνε σπάνιος, διὰ τοῦτο πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν τὴν ἀνθησιν διὰ παντὸς τρόπου.

Θεραπεία

Εἶδομεν ἀνωτέρω ὅτι τὸ μυκόδεσμα τοῦ οἴνου ἐργάζεται ἐπὶ τῆς ἐλευθέρας ἐπιφανείας τοῦ οἴνου καὶ τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος. Ἄν λοιπὸν ἐκλείψωσι ταῦτα, δὲν φοβούμεθα τὴν ἐπίσκεψιν τῆς ἀνθήσεως καὶ πρὸς τοῦτο τὰ βυτία πρέπει νὰ εὐρίσκωνται πάντοτε ἐντελῶς πλήρη (παραγεμισμένα) καὶ ταπωμένα καλῶς. Ἄν ἡ ἀσθένεια ἀνεφάνη, τότε παραγεμίζομεν πάλιν, ἕως ὅτου ἐκχυλίσῃ ὁ οἶνος παρασύρων καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ οἴνου μυκόδεσμα. Ἐὰν στερούμεθα οἴνου διὰ παραγέμισμα, τότε φονεύομεν τὸ μυκόδεσμα τοῦ οἴνου διοχετεύοντες αὐτὸν ἐν τῇ κενῇ τοῦ βυτίου ἢ τὸ φονεύομεν ἐπίσης καίοντες θεῖον. Ἡ δόσις 0,3 — 0,4 γραμμάρων θειώδους ὀξέος κατὰ λίτρον τὸ φονεύει αὐθωρεῖ. Μετὰ τὸ ἀνωτέρω, ἂν ἡ ἀσθένεια ἐπροχώρησε πολὺ καὶ εἶνε αἰσθητὴ ἡ ἀπώλεια τοῦ οἰνοπνεύματος, προσθέτομεν τοιοῦτον, ἀφοῦ πρότερον δι' ἀναλύσεως προσδιορίσωμεν τὸ ἀναγκαῖον ποσόν. Ἐπίσης συνιστᾶται ὡς λίαν ἀποτελεσματικὸν κατὰ τῆς ἀνθήσεως, ἀφοῦ εἶνε ζύμη ἀερόβιος, ἡ προσθήκη ἐνὸς στρώματος ἐλαίου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ οἴνου, ὅποτε τὸ μυκόδεσμα καταστρέφεται ἐλλείψει ἀέρος.

Παναγ. Α. Γεωργαντῆς

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ΝΟΜΙΚΗΣ